

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 21Cob/54/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116204270
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2116204270.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová sudcov: Mgr. Maroš Fekete a JUDr. Pavol Laczo, v právnej veci žalobcu: JANIS TURIST, s.r.o., so sídlom Lidická 1094/7A, Liptovský Mikuláš, IČO: 36 363 995, zastúpený splnomocnencom: ŠTELLMACHOVÁ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom M. Pišúta 936/16, Liptovský Mikuláš, IČO: 36 861 251, proti žalovanému: 1. Aukčný Dom, s.r.o., so sídlom Pribinova 462/84, Hlohovec, IČO: 36 253 073, zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Eckmann, s. r. o., so sídlom Mierové námestie 14, Trenčín, IČO: 47 241 110, 2. Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Žižkova 11, Bratislava, IČO: 36 854 140 a intervenientovi vystupujúcom na strane žalovaného 1. : Generali Poistovňa, a.s., so sídlom Lamačská cesta 3/A, Bratislava, IČO: 35 709 332, zastúpený splnomocnencom: SLOV-LEGAL s.r.o., so sídlom Dobrovičova 16, Bratislava, IČO: 36 863 157, o zaplatenie 77.231,- Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 25Cb/58/2016-347 zo dňa 1.8.2019, t a k t o

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaným 1. a 2. a intervenientovi **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. rozhodol, že priznáva žalovanému 1. a 2. a intervenientovi náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súdny úradník samostatným uznesením.

2. Rozhodnutie súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 33 ods. 3, 4 zák. č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoDD“), ďalej ust. § 379, § 381, § 383, § 394 ods. 3, § 398 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“).

3. Vecne súd argumentoval tým, že žalobca sa podanou žalobou domáhal na žalovanom zaplatenia sumy 77.231,- Eur s príslušenstvom na tom základe, že sa stal vydražiteľom nehnuteľností v katastrálnom území L., ktoré boli predmetom dražby konanej dňa 12.10.2010 o 11.30 hod. na Notárskom úrade notárky JUDr. Ľudmily Chodelkovej, so sídlom ul. 1. mája 5, Žilina a ktorej priebeh bol osvedčený notárskou zápisnicou č. N868/2010, NZ 36972/2010, pričom však rozsudkom Okresného súdu v Ružomberku č. k. 3C/4/2011-920 zo dňa 29.9.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 6Co/2/2015 zo dňa 24.6.2015, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 7.8.2015, súd určil dražbu uskutočnenú dňa 12.10.2010 za neplatnú, čím zanikli účinky príklepu ku dňu príklepu. Cenu dosiahnutú vydražením vo výške 157.000,- Eur žalobca ako vydražiteľ, zaplatil riadne a včas, a to dňa 19.10.2010. Na strane žalovaného 2. vzniklo prijatím sumy dosiahnutej vydražením, z dôvodu určenia

neplatnosti dražby, bezdôvodné obohatenie, ktoré bol povinný vrátiť. Toto bezdôvodné obohatenie v celkovej výške 157.000,- Eur bolo vrátené žalobcovi tak, že žalovaný 1. uhradil na účet žalobcu dňa 19.8.2015 sumu 5.775,68 Eur a žalovaný 2. uhradil na účet žalobcu dňa 20.8.2015 sumu 151.224,32 Eur. Podľa uvedených rozsudkov súdov bola dôvodom neplatnosti dražby, okrem iného skutočnosť, že bola neplatne uzavretá Zmluva o vykonaní dražby zo dňa 21.6.2010, ktorú žalovaný 2. ako navrhovateľ dražby uzatvoril so žalovaným 1. ako dražobnou spoločnosťou. Z toho žalobca vyvodzoval, že vzhľadom k tomu, že žalovaný 2. bol navrhovateľom dražby a prijal cenu dosiahnutú vydražením a tiež vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný 1. a žalovaný 2. uzavreli neplatnú zmluvu o vykonaní dražby, zodpovedajú žalovaný 1. a žalovaný 2. žalobcovi za škodu spôsobenú neplatnosťou dražby. Nárok na náhradu škody si žalobca uplatňoval v plnej výške od žalovaného 2. alebo od žalovaného 1., a to podľa výsledkov dokazovania a zisteného skutkového stavu veci. Škodu na strane žalobcu mal predstavovať ušlý zisk za obdobie od 19.10.2010 do 20.8.2015 v celkovej výške 77.231,- Eur, pričom výška nároku na náhradu škody titulom ušlého zisku vychádzala zo Znaleckého posudku č. 193/2014 vypracovaného Ústavom súdneho inžinierstva v Žiline dňa 23.7.2014, kde bol vypočítaný možný zisk dosahovaný z nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom dražby (tzv. odčerpateľný zdroj) vo výške 15.926,04 Eur ročne.

4. Pokiaľ ide o právne posúdenie veci, súd prvej inštancie uviedol, že vzhľadom na to, že stranami sporu sú podnikateľské subjekty a predmet konania vyplýva z ich podnikateľskej činnosti, tak sa na ich vzťah použije špeciálna úprava zodpovednosti za škodu upravená v § 373 a nasl. Obchodného zákonníka, pri ktorej ide o objektívnu zodpovednosť, pričom predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú: a) protiprávny úkon, b) vznik škody, c) príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody, keď existenciu všetkých troch predpokladov zodpovednosti musí preukázať poškodený. Ten, kto škodu spôsobil, preukazuje okolnosťami vylučujúce jeho zodpovednosť; ak ich preukáže, oslobodí sa od povinnosti nahradiť škodu. Jediným a v rámci práva všeobecným základom vzniku právnej zodpovednosti je porušenie právnej povinnosti, teda správanie, ktoré sa prieči právu, a preto je protiprávne. Úkon je protiprávny, ak ním bola porušená právna povinnosť. V prípade, keď škoda nevznikne ako dôsledok porušenia povinnosti, chýba protiprávny úkon, a preto nemožno hovoriť ani o zodpovednosti. Škoda je majetková ujma, ktorú možno vyjadriť v peniazoch. Príčinná súvislosť znamená, že medzi porušením povinnosti (príčinou) a vznikom škody (následkom) musí byť vzťah príčiny a následku. Príčinná súvislosť je kategória prírodná a spoločenská. Má objektívnu povahu. Jej aplikácia v oblasti práva spočíva v skutkovom zistení. Subjektom oprávneným požadovať náhradu škody je osoba, ktorá bola oprávnená požadovať splnenie danej povinnosti, resp. osoba, voči ktorej sa škodca dopustil porušenia povinnosti. Subjektom, od ktorého možno náhradu škody požadovať, je ten, kto podľa zákona za spôsobenú škodu zodpovedá. Touto zodpovednou osobou je ten, kto porušil záväzok alebo povinnosť.

5. Súd prvej inštancie z rozsudku Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 3C/4/2011 zo dňa 29.9.2014 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/2/2015 zo dňa 24.6.2015 zistil, že dražba nehnuteľnosti zo dňa 21.6.2010 o 11.30 hod. na Notárskom úrade JUDr. Ľudmily Chodekovej, notárky so sídlom ul. 1. Mája 5, Žilina, ktorej priebeh bol osvedčený notárskou zápisnicou N 868/2010, Nz 36972/2010 je neplatná. Dôvodom neplatnosti boli okrem iného aj nedostatky zmluvy o vykonaní dražby, ktorú uzavreli žalovaný 1. ako dražobník a žalovaný 2. ako navrhovateľ dražby, ktorá nemala náležitosti v súlade s ZoDD. Z toho vyplýva, že žalovaný 1. porušil povinnosti uložené mu ZoDD ako dražobníkovi a žalovaný 2. porušil povinnosti uložené mu ZoDD ako navrhovateľovi dražby a tak sú zodpovední za škodu, ktorá vznikla ako dôsledok porušenia ich povinností podľa § 33 ods. 3, 4 ZoDD. Súd tak uzavrel, že priložením rozhodnutí k žalobe žalobca preukázal protiprávne konanie a osoby zodpovedné za škodu.

6. Súd prvej inštancie však dospel k záveru, že žalovaný nepreukázal ďalší predpoklad pre určenie povinnosti žalovaných nahradiť mu ušlý zisk uplatnený žalobou, a to vznik ušlého zisku. V žalobe žalobca uviedol minimálny pravdivý opis rozhodujúcich skutočností a označenie dôkazov na ich preukázanie. Až počas konania v rámci vyjadrení strán k žalobe vyšli najavo rozhodné skutočnosti, ktoré mal žalobca uviesť v žalobe, ako napríklad skutočnosť, že počas obdobia za ktoré požaduje ušlý zisk, predmetnú nehnuteľnosť užíval, prenajímal a bral z nej úžitky, pričom žalobca vytykal žalovaným, že tieto skutočnosti namietli oneskorene a nemá sa na ich námietky prihliadať. Ušlý zisk - to, o čo by sa majetok poškodeného zväčšil v prípade, že by nedošlo ku škodnej udalosti, je zodpovedná strana povinná nahradiť ako súčasť všetkej škody. Pri určení toho, čo ušlo, sa vychádza z obvyklého priebehu veci; ušlý zisk sa v týchto prípadoch počíta abstraktne. Možnosť abstraktného určenia ušlého zisku je

výslovne ustanovená v § 381 OBZ. Zákon tak uľahčuje situáciu pri určení výšky ušlého zisku tým, že umožňuje, aby poškodený namiesto skutočne ušlého zisku požadoval abstraktne určený ušlý zisk. Jeho výška je určená ziskom dosahovaným spravidla v poctivom obchodnom styku za podmienok obdobných podmienkam porušenej zmluvy v okruhu podnikania, v ktorom daný subjekt podniká. Poškodený má právo voľby, môže buď požadovať skutočne ušlý zisk a ten aj preukázať, alebo v zmysle § 381 OBZ môže požadovať abstraktný ušlý zisk. Vznik škody, rozsah skutočnej škody, ako aj rozsah ušlého zisku preukazuje poškodený. Aj skutočná škoda aj ušlý zisk je majetkovou ujmom, ktorá postihla poškodeného v dôsledku vzniku zodpovednosti za škodu, ktorú niekto iný spôsobil poškodenému. Následky tejto majetkovej ujmy možno spravidla odstrániť peňažným plnením. Podľa súdu prvej inštancie však žalobca nepreukázal, že by mu vznikla nejaká majetková ujma vo forme žalovaného ušlého zisku za dobu od 19.10.2010 do 20.8.2015. V konaní totiž bolo preukázané a žalobca to sám potvrdil, že v tomto období žalobca predmetnú vydraženú nehnuteľnosť celý čas užíval, prenajímal, získaval za prenájom peniaze a tiež nehnuteľnosť opravoval. Vyplýva to aj zo znaleckého posudku, ktorý žalobca predložil a považoval ho za dôkaz vzniku a výšky ušlého zisku. Súd však bol názoru, že znalecký posudok nemôže preukazovať vznik a výšku ušlého zisku, nakoľko bol vypracovaný za účelom zistenia hodnoty nehnuteľnosti ku dňu vykonania neplatnej dražby a ako jeden zo spôsobov určenia ceny bola metóda kombinovaná, v rámci ktorej znalci určili výnosovú hodnotu, kde určili hrubý výnos stavby (z nájomných zmlúv za rok 2010 predložených žalobcom), podiel pozemku na dosahovaní výnosu, náklady, odhad straty a tak im vyšiel odčerpateľný zdroj 15.962,04 Eur za rok. V časti 3.3.3 znaleckého posudku je uvedené, že kombinovaná metóda bola použitá ako kontrolná metóda stanovenia všeobecnej hodnoty metódou polohovej diferenciácie ku dňu 12.10.2010. Žalobca tento výpočet odčerpateľného zdroja na jeden rok vynásobil počtom rokov a dní, za ktoré požaduje ušlý zisk a považuje to za náhradu zisku dosahovaného spravidla v poctivom obchodnom styku za podmienok obdobných podmienkam porušenej zmluvy v okruhu podnikania, v ktorom podniká (§ 381 OBZ). Súd sa však s jeho názorom nestotožnil, nakoľko za obdobie 5 rokov je potrebné prihliadnuť na zmenu podmienok podnikania, ktoré výšku zisku môžu výrazne ovplyvniť tak pozitívne ako aj negatívne a toto je potrebné pri stanovení výšky ušlého zisku zohľadniť. Znalecký posudok bol vypracovaný za účelom určenia všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti ku dňu dražby a tento účel splnil a bol použitý na tento účel v inom súdnom konaní. V prejednávanej veci však nemôže byť podkladom pre rozhodnutie súdu, nakoľko v prejednávanej veci sa rieši iný právny problém a to vznik a výška ušlého zisku a túto úlohu znalci v predložennom znaleckom posudku neriešili. V prvom rade však musí byť preukázané, že skutočne došlo k nejakej majetkovej ujme na strane žalobcu, teda k vzniku ušlého zisku. Toto však žalobca nepreukázal, naopak potvrdil, že počas celej doby nehnuteľnosť užíval, v maximálnej miere prenajímal, určoval výšku nájomného a bral za tento prenájom nájomné. Je možné na základe nájomných zmlúv a dokladov z účtovníctva žalobcu presne vypočítať aký mal skutočný zisk aj po odrátaní nákladov, ktoré vynaložil na opravu budovy a ostatných nákladov spojených s vlastníctvom nehnuteľnosti. Podľa názoru žalobcu je v zmysle znaleckého posudku celkovo hypotetický zisk z vlastníctva nehnuteľnosti za dané obdobie 77.231,- Eur. Avšak tieto peniaze zo zisku z nájmu nehnuteľnosti mu všetky zostali a on ich aj užíval a užíva doteraz. Až počas konania uviedol, že bude musieť asi tento zisk vrátiť, nakoľko ho žaluje pôvodný vlastník o vydanie bezdôvodného obohatenia spočívajúceho vo vyplatenom nájomnom za nehnuteľnosť v konaní Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 9Cb/89/2017. Súd však zistil nahliadnutím do tohto spisu, že v tomto konaní sa žalobca W. N. domáha od žalobcu v tomto konaní (JANIS TURIST) vydania bezdôvodného obohatenia 30.000,- Eur vo výške nájomného za vydraženú nehnuteľnosť a žalobca (JANIS TURIST) podal 17.10.2017 v tomto konaní vzájomnú žalobu o 30.000,- Eur a vzniesol tiež námietku premlčania, teda v tom konaní tvrdí, že nemusí W. N. nič vrátiť. (Okrem iného v tomto konaní uviedol, že mal zisk z nájmu 64.743,97 Eur a výdaje spojené s užívaním nehnuteľnosti 61.518,47 Eur, teda jeho čistý zisk podľa toho je 3.225,50 Eur, čo je výrazný rozdiel od žalovanej sumy ušlého zisku v prejednávanej veci.) Z uvedeného vyplýva, že v čase rozhodovania mal žalobca k dispozícii celý zisk z užívania nehnuteľnosti (77.231,- Eur) a z tejto sumy nemusel nič nikomu dať alebo vrátiť, teda nedošlo u neho k žiadnej majetkovej ujme vo forme ušlého zisku ako straty očakávaného výnosu. Žalobca ani nevysvetlil, prečo sa domáha náhrady vyššej ako od neho požaduje pôvodný vlastník. Súd prvej inštancie tak žalobu zamietol, nakoľko nemal za preukázané, že u žalobcu vznikol ušlý zisk, teda majetková ujma. Súd nevykonal navrhované dokazovanie novým znaleckým posudkom, nakoľko znalci môžu len vypočítať skutočný alebo hypotetický ušlý zisk, ale vznik nároku na náhradu ušlého zisku je právna otázka, ktorú je oprávnený zodpovedať len súd a nie znalecký posudok. Až po preukázaní vzniku ušlého zisku je možné vykonávať dokazovanie na zistenie výšky ušlého zisku. Za žalované obdobie však nedošlo k žiadnemu zásahu do ekonomickej sféry žalobcu, žalobca generoval zisk, preto je jeho žalovaný nárok nepreukázaný a nedôvodný. Keďže nebol preukázaný vznik ušlého zisku, súd

sa nezaoberal ďalšími predpokladmi vzniku nároku, nakoľko všetky predpoklady musia byť splnené súčasne a keďže žalobcovi nevznikol nárok na náhradu ušlého zisku, nemohli sa žalovaní dostať do omeškania s plnením dlhu a žalobcovi nevznikol nárok na úroky z omeškania, preto aj v tejto časti súd žalobu zamietol.

7. Súd prvej inštancie tiež poukázal na to, že žalobca v žalobe a v jej zmene požadoval náhradu ušlého zisku aj od žalovaného 1. v celosti aj od žalovaného 2. v celosti, alebo od oboch spoločne a nerozdielne. V konaní neprodukoval žiadne dôkazy o podiele žalovaných na vzniku ušlého zisku, súd tak nemohol posúdiť či mal byť za vznik ušlého zisku zodpovedný len žalovaný 1. alebo žalovaný 2., preto súd zamietol celú žalobu, teda aj žalobu voči žalovanému 1. aj žalobu voči žalovanému 2. aj žalobu voči žalovaným 1. a 2., kde žiadal žalobca zaviazat' žalovaných spoločne a nerozdielne, z dôvodu nepreukázania vzniku ušlého zisku žalobcu.

8. Napokon súd prvej inštancie uviedol, že nárok žalobcu aj keby vznikol, bol by čiastočne premlčaný. Dražba sa uskutočnila dňa 12.10.2010, ust. § 398 OBZ možno aplikovať na práva na náhradu škody, ktoré sa spravujú OBZ, t.j. právo na náhradu škody, ktoré vzniká porušením zmluvnej povinnosti (§ 373 a nasl.), ale aj právo na náhradu škody z porušenia mimozmluvných povinností ustanovených OBZ (§ 757). Ustanovenie § 398 nemožno aplikovať pri práve na náhradu škody z neplatnosti právneho úkonu (§ 268). V tomto prípade platí § 394 ods. 3 OBZ, v zmysle ktorého sa uplatní štvorročná premlčacia doba, ktorá začína plynúť odo dňa, keď sa právny úkon stal neplatným a nie je pre plynutie premlčacej doby rozhodujúca vedomosť strany o neplatnosti právneho úkonu. Žalobca podal žalobu na súd dňa 25.2.2016. Žalobou sa domáha náhrady ušlého zisku za obdobie od 12.10.2010 do 20.08.2015 a za obdobie od 10.10.2010 do 25.02.2012 je nárok premlčaný, čo je ďalší dôvod na zamietnutie tejto časti žaloby, nakoľko žalovaní vzniesli námietku premlčania. O začatí premlčacej lehoty žalobca vedel, nakoľko si práve z opatrnosti pred následkami premlčania podal dňa 5.10.2012 žalobu o vrátenie kúpnej ceny, ktoré konanie je teraz vedené na Okresnom súde Piešťany. Nakoľko teda žalobca neuniesol dôkazné bremeno svojich tvrdení, súd žalobu zamietol.

9. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a v spore plne úspešným žalovaným 1. a 2. a intervenientovi priznal plnú náhradu trov konania.

10. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie, a to v celom jeho rozsahu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP. Žalobca uviedol, že sa domáhal náhrady škody z dôvodu porušenia povinnosti žalovaných stanovených v zák. č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách. Podľa § 33 ods. 3 ZoDD dražobník zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením ustanovení tohto zákona. Podľa § 33 ods. 4 ZoDD navrhovateľ dražby zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením ustanovení tohto zákona. Žalobca mal za to, že súd nesprávne právne posúdil otázku premlčania nároku žalobcu keď uzavrel, že na daný prípad platí § 394 ods. 3 v zmysle ktorého sa uplatní štvorročná premlčacia doba, ktorá začína plynúť odo dňa, keď sa právny úkon stal neplatným a nie je pre plynutie premlčacej doby rozhodujúca vedomosť strany o neplatnosti právneho úkonu. Žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/98/2016 zo dňa 15.11.2016, v ktorom sa uvádza, že žalobcovia sa o tom, že im škoda v určitej výške vznikla a že za ňu zodpovedajú žalovaní, dozvedeli až dňom právoplatnosti rozsudku príslušného súdu, ktorým bola vyslovená neplatnosť dražby, t. j. kedy bol zrejmy vznik škody a jej rozsah do tej miery, aby mohli svoj nárok uplatniť na súde a ďalej že až z odôvodnenia rozsudku sa dozvedeli, kto za ich škodu zodpovedá, keďže až na základe dôvodov písomného vyhotovenia rozsudku im bol známy rozsah zodpovednosti každého zo žalovaných za neplatnosť dražby porušením ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách. Rovnako konajúce súdy mali dostatočne preukázanú objektívnu zodpovednosť žalovaných (navrhovateľa dražby a dražobníka) za škodu ako aj príčinnú súvislosť medzi neplatnosťou dražby a vznikom škody. Súd sa však s vyššie uvedeným rozhodnutím vôbec nevysporiadal a ani neuviedol, prečo na neho neprihliadol. Z tohto dôvodu je rozsudok nedostatočne odôvodnený a navyše v rozpore so zákonom, keďže vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa § 398 Obchodného zákonníka plynie pri práve na náhradu škody premlčacia doba odo dňa, keď sa poškodený dozvedel alebo mohol dozvedieť o škode a o tom, kto je povinný na jej náhradu. Žalobca sa jedine z rozsudku Krajského súdu v Žiline, ktorým bola dražba právoplatne určená za neplatnú, mohol dozvedieť, že žalovaný 1. a 2. porušili svoje povinnosti stanovené v ZoDD, ktoré následne spôsobili neplatnosť dražby, a to z toho dôvodu, že iba súd môže právoplatne vysloviť, že

niekto porušil svoje povinnosti stanovené zákonom, ktoré spôsobilo následne neplatnosť dražby. Nie je teda pravdou, že by sa žalobca mohol dozvedieť o porušení povinnosti žalovaných aj skôr, nakoľko do právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Žiline sa malo za to, že dražba je platná a že žalovaní žiadne povinnosti neporušili. Súd však uviedol, že na uvedený prípad sa ust. § 398 OBZ nevzťahuje, ale svoj záver nedostatočne odôvodnil a ani neuviedol, prečo na uvedený prípad sa toto ustanovenie zákona neaplikuje. Pretože navrhovateľom dražby bola banka ČSOB, a.s., ktorá nepochybne má bohaté skúsenosti s vymáhaním pohľadávok a žalovaným 1. je dražobná spoločnosť, žalobca v dobrej viere pristúpil k účasti na dražbe predpokladajúc, že pri jej priebehu a konaní, vrátane toho, čo tejto dražbe predchádzalo, bol zo strany žalovaných 1. a 2. dodržaný zákon. Napokon žalovaný 1. je povinne poistený zo zodpovednosti za škodu vzniknutú pri svojej činnosti (§ 6 ods. 2 ZoDD). Od žiadneho vydražiteľa nemožno spravodlivo požadovať, aby ku dražbe pristupoval tak, že nadobúda predmetnú nehnuteľnosť podmienene, alebo s určitým rizikom, či si niekto v stanovenej lehote uplatní svoje právo a napadne dražbu neplatnosťou. Z ust. § 33 ods. 3, 4 ZoDD je zrejmé, že zodpovednosť dražobníka a navrhovateľa dražby za škodu je objektívneho charakteru. Zo žaloby ako aj z pripojeného spisu Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 3C/4/2011 nepochybne vyplýva porušenie povinnosti zo strany žalovaných 1. a 2., ktorá zakladá zodpovednosť za škodu vzniknutú žalobcovi. Žalobca si pri nadobúdaní vlastníckeho práva na dražbe splnil všetky povinnosti, riadne sa dražby zúčastnil a riadne a včas zaplatil cenu dosiahnutú vydražením. Preto ku dňu udelenia príklepu prešlo na neho vlastnícke právo a od tohto momentu bol oprávnený užívať predmetné nehnuteľnosti a poberať z nich úžitky. Ak žalobca bol neskôr tohto vlastníckeho práva zbavený rozsudkom súdu o vyslovení neplatnosti dražby, a to z dôvodov za ktoré zodpovedajú žalovaní 1. a 2., nepochybne tým žalovaní 1. a 2. zodpovedajú za škodu, ktorá žalobcovi vznikla tým, že nemohol poberať takéto úžitky z predmetnej veci. Jedine z rozsudku Krajského súdu v Žiline, ktorým bola dražba právoplatne určená za neplatnú sa mohol dozvedieť, že žalovaný 1. a 2. porušil svoje povinnosti stanovené v ZoDD, ktoré následne spôsobili neplatnosť dražby, a to z toho dôvodu, že iba súd môže právoplatne vysloviť, že niekto porušil svoje povinnosti stanovené zákonom, ktoré spôsobilo následne neplatnosť dražby. Nie je teda pravdou, že by sa žalobca mohol dozvedieť o porušení povinnosti žalovaných aj skôr, nakoľko do právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Žiline sa malo za to, že dražba je platná a že žalovaní povinnosti neporušili. Z týchto dôvodov má žalobca za to, že jeho nárok nie je ani len čiastočne premlčaný.

11. Podľa žalobcu súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil aj otázku preukazovania výšky ušlého zisku žalobcom. Súd prvej inštancie uviedol, že poškodený má právo voľby, môže požadovať buď skutočne ušlý zisk a ten aj preukázať, alebo v zmysle § 381 OBZ môže požadovať abstraktný ušlý zisk. Súd následne konštatoval, že žalobca nepreukázal, že by mu vznikla nejaká nemajetková ujma vo forme žalovaného ušlého zisku za dobu 19.10.2010 do 20.8.2015; v konaní bolo preukázané a žalobca to sám potvrdil, že v tomto období žalobca predmetnú vydraženú nehnuteľnosť celý čas užíval, prenajímal, získaval za prenájom peniaze a tiež nehnuteľnosť opravoval. Podľa názoru žalobcu si prvoinštančný súd vo svojej argumentácii odporuje, nakoľko na jednej strane sám pripúšťa, že ušlý zisk možno preukazovať ako tzv. abstraktný ušlý zisk, ale na druhej strane neuznáva žalobcove vyčíslenie ušlého zisku s poukazom na výpočet stanovený znaleckým posudkom a zároveň nelogicky tvrdí, že žalobca mal preukázať nemajetkovú ujmu - a to všetko aj napriek tomu, že súd pripúšťa, že ušlý zisk sa môže vyčísľovať aj ako tzv. abstraktný ušlý zisk. Navyše nemajetková ujma a ušlý zisk sú dva úplne rôzne nároky. Znalecký posudok bol síce vypracovaný za účelom zistenia všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti v konaní o určenie neplatnosti dražby, ale na str. 23 je vypočítaná aj tzv. výnosová hodnota nehnuteľnosti, t. j. je vypočítaný hrubý výnos nehnuteľnosti, keď znalci mali k dispozícii všetky nájomné zmluvy, aj všetky doklady týkajúce sa nákladov na dosahovanie týchto výnosov a bol vypočítaný tzv. odčerpateľný zdroj, t. j. čistý výnos po zdanení 15.962,04 eur ročne. Nie je preto zrejmé, prečo súd takýto objektívny a znalcom stanovený výpočet neuznáva, keď sám pripúšťa, že ušlý zisk nemusí byť vypočítaný ako skutočný ušlý zisk, ale ako tzv. abstraktný ušlý zisk. Súd uviedol že za obdobie 5 rokov je potrebné prihliadať na zmenu podmienok podnikania, ktoré výšku zisku môžu výrazne ovplyvniť tak pozitívne, ako aj negatívne a toto je potrebné pri stanovení výšky ušlého zisku zohľadniť. Znalci tieto faktory zohľadňovali a teda tzv. odčerpateľný zdroj (čistý výnos) bol vypočítaný s prihliadnutím aj na rôzne faktory ovplyvňujúce čistý výnos. Taktiež nie je zrejmé, prečo znalecký posudok nemožno použiť v tomto konaní, nakoľko súd svoj záver vôbec neodôvodnil, len konštatuje, že tento znalecký posudok nemôže byť pre uvedený výpočet. Skutočnosť, že v tomto konaní sa rieši iný právny problém a to vznik a výška ušlého zisku a túto úlohu údajne znalci pri vyhotovovaní znaleckého posudku neriešili, nie je dostatočným odôvodnením nepoužitelnosti znaleckého posudku v tomto konaní. Aj napriek tomu, že sa tento znalecký posudok vyhotovil pre účely iného konania, znalci vyhodnocovali výnosovosť nehnuteľnosti a čistý

výnos nehnuteľnosti riadne určili. Nie je preto zrejmé, prečo by sa tento znalecký posudok nemohol použiť aj v tomto konaní, a to najmä s poukazom na to, že žalovaní 1. a 2. vôbec znalecký posudok nenamietali, ani nenamietali spôsoby a metódy výpočtu čistého výnosu z nehnuteľnosti. S týmito skutočnosťami sa však súd vôbec nevyporiadal. Pritom ako dôkaz možno použiť čokoľvek, čo môže preukázať tvrdenia účastníka konania - a teda aj znalecký posudok, ktorý bol vyhotovovaný pre iné účely. Žalobca poukázal na to, že podľa § 2 ods. 1 písm. k) vyhlášky MS SR č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v platnom znení, odčerpateľným zdrojom sa rozumie peňažné vyjadrenie úžitku vytváraného najmä z disponibilných ziskov, výnosov alebo zo salda peňažných tokov, ktorý dosiahne z činnosti podniku alebo jeho časti, alebo zo zložiek majetku podniku a ktorého výška závisí od minulého vývoja podniku, od jeho súčasného postavenia na trhu, ale predovšetkým od jeho predpokladaného vývoja. Znamená to, že táto definícia tzv. odčerpateľného zdroja presne vyjadruje podstatu ušlého zisku konkrétnej prevádzky, ktorého sa žalobca v tomto konaní domáha. Záver súdu je preto v tejto časti rozsudku nesprávny. Znaleckým posudkom bol vypočítaný tzv. odčerpateľný zdroj vo výške 15.962,04 Eur netto ročne, pričom v časti 3.1.2.1. znaleckého posudku, v rámci výpočtu výnosovej hodnoty predmetnej nehnuteľnosti, znalci vychádzali jednak z hrubého výnosu, ktorý sa dosahuje v tejto nehnuteľnosti, ďalej primeraných nákladov na dosiahnutie tohto výnosu, pričom počítali aj s primeranou stratou a následne dospeli k takémuto odčerpateľnému zdroju. Žalovaní 1. a 2. vo svojich podaniach a prednesoch žiadnym vecným spôsobom nespochybnili tieto závery znaleckého posudku, a to aj tú jeho časť, ktorá sa zaoberá výpočtom takéhoto odčerpateľného zdroja. Pravidlá hodnotenia dôkazov sú upravené v čl. 15 CSP a v § 91 CSP, pričom sa prejavujú teóriou voľného hodnotenia dôkazov. Znalecký posudok sa musí hodnotiť voľne, v súvislosti s ostatnými vykonanými dôkazmi a z hľadiska jeho vnútornej logiky. Podľa nálezu ÚS SR ČR sp. zn. III. ÚS 299/06 zo dňa 30.4.2007, súd by mal hodnotiť znalecký posudok komplexne, t. j. vrátane prípravy znaleckého skúmania, zadovážovanie podkladov pre znalca, priebeh znaleckého skúmania, vierohodnosť teoretických východísk, ktorými znalec odôvodňuje svoje závery, spoľahlivosť metód použitých znalcom a spôsoby vyvodzovania záverov znalca. Z toho vyplýva, že aj keď bol znalecký posudok vyhotovený za účelom zistenia ceny nehnuteľnosti, musí sa posudzovať komplexne, t. j. najmä z pohľadu toho, či obsahuje logickú analýzu skutočností, z ktorých znalec vychádza. V tomto konkrétnom prípade teda znalci vypočítali konkrétny výnos, ktorý možno dosahovať z predmetnej nehnuteľnosti, pričom vychádzali z konkrétnych nájomných zmlúv a konkrétnych dokladov o nákladoch potrebných na udržiavanie tejto nehnuteľnosti. Túto vecnú správnosť tejto časti znaleckého posudku žalovaní 1. a 2. žiadnym spôsobom nespochybnili, preto mal súd z týchto nesporne zistených skutočností vychádzať. Navyše žalobca navrhol vykonať znalecké dokazovanie ohľadom stanovenia výšky abstraktne ušlého zisku z nehnuteľnosti v prípade, ak by súd znalecký posudok z akéhokoľvek dôvodu neakceptoval- súd však takýto dôkaz nevykonal, ani svoj postup žiadnym dostatočným a presvedčivým spôsobom nezdôvodnil. Žalobca poukázal na nelogické a úplne protirečivé argumenty súdu, ktorý uviedol, že: „teda celkovo podľa žalobcu mal hypotetický zisk z vlastníctva nehnuteľnosti za dané obdobie 77.231,-Eur. Tieto peniaze zo zisku z nájmu nehnuteľnosti mu všetky zostali a on ich aj užíval a užíva doteraz. Z uvedeného vyplýva, že v čase rozhodovania žalobca mal k dispozícii celý zisk z užívania nehnuteľnosti a z tejto sumy nemusel nikomu nič dať alebo vrátiť, teda nedošlo k žiadnej majetkovej ujme vo forme ušlého zisku ako straty očakávaného výnosu. Žalobca ani nevysvetlil, prečo sa domáha náhrady vyššej ako od neho požaduje pôvodný vlastník.“ Aj súd sám teda uvádza, že ušlý zisk môže byť preukazovaný ako tzv. hypotetický ušlý zisk. Nie je preto zrejmé, prečo zrazu súd vyžaduje od žalobcu preukázanie reálneho ušlého zisku, keď aj sám žalobca počas celého konania tvrdil, že sa domáha tzv. abstraktného ušlého zisku, t. j. zisku, ktorý by bol dosiahol pri obvyklom chode podnikania. Taktiež si súd sám odporuje, keď tvrdí, že išlo o hypotetický ušlý zisk a pritom v ďalšej časti vety súd tvrdí, že tento hypotetický zisk žalobca aj reálne mal a užíval a nemusel nikomu nič dať a nedošlo u neho k žiadnej majetkovej ujme. Žalobca považuje toto odôvodnenie rozsudku za zmatečné a nelogické, a teda nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Taktiež nie je zrejmé, na základe čoho dospel súd k záveru, že žalobca mal zisk vo výške 77.231,- Eur, keď toto žalobca nikdy netvrdil. Súd vytrhol z kontextu tvrdenia žalobcu a zároveň použil informácie z iného súdneho spisu. Navyše je z argumentácie súdu zrejmé, že na strane súdu došlo k nepochopeniu inštitútu ušlého zisku, nakoľko ušlý zisk nepredstavuje reálne vzniknutú škodu, ide o tzv. hypotetickú/abstraktnú sumu (zisk), ktorú žalobca mohol dosahovať pri obvyklom chode vecí, čo sa však z dôvodu porušenia povinnosti žalovaných stanovených v ZoDD nestalo. To je aj dôvod, prečo sa žalobca nedomáha v tomto konaní rovnakej sumy, ako od neho požaduje pôvodný vlastník nehnuteľnosti v konaní vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 9Cb/89/2017, keďže tieto dve konania spolu nesúvisia, lebo sa týkajú rôznych nárokov. Žalobca v konaní uviedol, že nemohol poberať nájomné od všetkých nájomníkov sídlacích v nehnuteľnosti, nakoľko pôvodný vlastník nehnuteľnosti presvedčil nájomníkov, aby žalobcovi nájomné

neplatili, pretože dražba bola údajne neplatná. Žalobca napríklad nepoberal nájomné z reštaurácie, ktorá sa nachádza v nehnuteľnosti. Pôvodný vlastník nehnuteľnosti presvedčil nájomcu reštaurácie, ktorá zaberala viac než polovicu úžitkovej plochy nehnuteľnosti, spoločnosť ANIMA RK, s. r. o., so sídlom Nám. Slobody 7, Ružomberok, IČO: 44 278887, ktorá mala so žalobcom uzatvorenú riadnu nájomnú zmluvu, aby prestala platiť nájomné, a to konkrétne v polovici roku 2012. Žalobca sa domáhal platenia nájomného žalobou podanou dňa 17.12.2012 na Okresnom súde v Ružomberku (s. zn. 3Cb/3/2013), tento súd však konanie prerušil do ukončenia sporu o neplatnosť dražby a potom konanie zastavil. Žalobca sa tiež domáhal platby nájomného od spoločnosti SSE-Distribúcia, a.s. za užívanie priestorov v nehnuteľnosti, podanou žalobou na Okresnom súde v Žiline (sp. zn. 19Cb/118/2011), aj tu však súd konanie prerušil pre námietky spoločnosti SSE-distribúcia voči vlastníctvu nehnuteľnosti, ktoré bolo sporné z dôvodu prebiehajúceho sporu o neplatnosť dražby. Nie je teda pravdou, že by žalobca mal zisk vo výške 77.231,- Eur a už vôbec nie je pravda to, že žalobca nehnuteľnosť riadne užíval.

12. Podľa žalobcu je taktiež nelogický záver súdu, že: „Až po preukázaní vzniku ušlého zisku je možné vykonávať dokazovanie na zistenie výšky ušlého zisku. Za žalované obdobie nedošlo k žiadnemu zásahu do ekonomickej sféry žalobcu, generoval zisk, preto je jeho žalobný nárok nepreukázaný a nedôvodný a preto súd žalobu zamietol.“ Žalobca však nemohol poberať nájomné od všetkých nájomníkov, a teda nemohol nehnuteľnosť riadne užívať. Nedosahoval teda taký zisk, aký by pri obvyklom chode vecí dosahovať mohol. Záver súdu je preto v tejto časti nesprávny a nevyplýva z vykonaného dokazovania. Nie je pravdou, že by žalobca neprodukoval dôkazy o podiele žalovaných na vzniku ušlého zisku, v dôsledku čoho súd údajne nemohol posúdiť, či mal byť za vznik ušlého zisku zodpovedný len žalovaný 1. alebo žalovaný 2. Súd konštatuje, že advokát žalobcu na pojednávaní navrhol, aby si súd vyžiadal spis sp. zn. 3C/4/2011 - spor o neplatnosť dražby, kde je aj zmluva o vykonaní dražby, túto zmluvu skúmal, zisťoval, kto ju navrhol, kto ju pripomienkoval, a tak zistil mieru zavinenia škody. Toto dokazovanie súd nevykonával. Žalobca nikdy netvrdil, že primárnou príčinou vzniknutej škody bola neplatná dražba, ale tvrdil, že mu škoda (ušlý zisk) vznikol ako dôsledok porušenia povinností žalovaných stanovených v ZoDD, nakoľko ak by žalovaní 1. a 2. postupovali v súlade s ZoDD, k neplatnosti dražby by nedošlo. Bolo teda na súde posúdiť, či porušenie povinností žalovaných spôsobilo vznik ušlého zisku žalobcu. Žalobca má za to, že dostatočne preukázal, že za jeho ujmu v podobe ušlého zisku zodpovedajú žalovaní, ktorí porušili svoje povinnosti v ZoDD. Preto závery súdu prvej inštancie nie sú správne, nakoľko vychádzajú z nesprávneho posúdenia veci a nie sú dostatočne odôvodnené.

13. Ďalším odvolacím dôvodom žalobcu bolo, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala je patriace procesné práva v takej miere, že došlo porušeniu práva na spravodlivý proces a tiež, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. b/ a d/ CSP). Súd sa z rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave vôbec nevysporiadal a ani neuviedol, prečo na neho neprihliadol, a prečo použil úplne iné právne normy na daný prípad (§ 42 OZ) a použil iný výklad právnych noriem. Z tohto dôvodu je rozsudok nedostatočne odôvodnený. Navyše nedostatočne a zmätočne odôvodnil svoj záver, že nárok žalobcu je čiastočne premlčaný. Súd uviedol, že žalobou sa žalobca domáha náhrady ušlého zisku za obdobie od 12.10.2010 do 20.8.2015 a za obdobie od 10.10.2010 do 25.2.2012 je nárok premlčaný, čo je ďalší dôvod na zamietnutie žaloby v tejto časti. Z uvedeného nie je vôbec zrejmé, prečo považuje súd nárok žalobcu za čiastočne premlčaný a ani neuvádza, ktorá časť nároku (t. j. v akej výške), je premlčaná a ani neuvádza, prečo len za obdobie od 10.10.2010 do 25.2.2012 je nárok žalobcu premlčaný. Súd taktiež uviedol, že na uvedený prípad sa ust. § 398 OBZ nevzťahuje, ale svoj záver dostatočne neodôvodnil a ani neuviedol prečo sa na uvedený prípad dané ustanovenie nevzťahuje. Odôvodnenie rozsudku je zmätočné aj z toho dôvodu, že na jednej strane súd uvádza, že uvedený prípad treba posudzovať ako prípad existencie škody z dôvodu neplatnosti právneho úkonu, avšak na ďalších miestach rozsudku dáva žalobcovi za pravdu, že škoda vznikla z dôvodu porušenia povinností žalovanými zakotvených v ZoDD. Preto súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Konanie má taktiež inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dostatočné a presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia vedie jednak k odstráneniu pochybností o zákonnosti a správnosti súdneho rozhodnutia, pretože umožňuje účastníkom konania dozvedieť sa o príčinách súdneho rozhodnutia a zároveň poskytuje účastníkom konania možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať v rámci uplatnenia riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Porušenie práva na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia upiera účastníkom konania právo dozvedieť sa o príčinách súdneho rozhodnutia. Na tomto mieste žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 15.12.2010,

sp. zn. 8 Sžo 230/2010 a uznesenie Najvyššieho súdu SR z 13.9.2011, sp. zn. 6 Cdo 43/2010. Uviedol, že súd sa v odôvodnení rozsudku vôbec nevysporiadal so skutočnosťami, ktoré boli rozhodujúce pre správne rozhodnutie v prejednávanej veci, a tento svoj postup žiadnym spôsobom neodôvodnil. Žalobca má za to, že právne dôvody, ku ktorým súd dospel, mal súd svojimi presvedčivými argumentmi vrátane aplikácie konkrétnych právnych noriem aj riadne odôvodniť, čo sa však nestalo. Rozhodnutie súdu, ktoré je bez náležitého odôvodnenia, je potrebné považovať za arbitrárne a navyše nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Tu žalobca poukázal na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 311/07, nález sp. zn. I. ÚS 265/05 a nález sp. zn. IV. ÚS 296/09. Právne závery súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak súd po skutkovom vymedzení konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval, a prečo pod tieto ustanovenia podradil zistený skutkový stav. V rozsudku však takéto náležité odôvodnenie chýba, čo má za následok nepreskúmateľnosť rozsudku pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

14. Ďalej žalobca dôvodil, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ CSP). Žalobca navrhol vykonať znalecké dokazovanie ohľadom stanovenia výšky abstraktného ušlého zisku z nehnuteľnosti v prípade, ak by súd predložený znalecký posudok z akéhokoľvek dôvodu neakceptoval- súd však takýto dôkaz nevykonal a ani svoj postup žiadnym dostatočným a presvedčivým spôsobom nezodôvodnil. Súd uviedol, že až po preukázaní vzniku ušlého zisku je možné vykonávať dokazovanie na zistenie výšky ušlého zisku. Žalobca však nemohol poberať nájomné od všetkých nájomníkov, a teda nemohol nehnuteľnosť riadne užívať. Nedosahoval teda taký zisk, aký by pri obvyklom chode vecí dosahovať mohol. Záver súdu je preto v tejto časti nesprávny a nevyplýva z vykonaného dokazovania. Navyše je zdôvodnenie súdu o nevykonaní znaleckého dokazovania nesprávne a nelogické. Na jednej strane súd žalobcovi vyčíta, že údajne nepreukázal vznik ušlého zisku a na druhej strane odmietol predložený dôkaz žalobcu z dôvodu, že bol vyhotovený na iné účely a nevykonal namiesto toho znalecké dokazovanie výlučne pre účely tohto konania vo veci samej. Žalobca má za to, že vznik hypotetického ušlého zisku možno preukázať jedine na základe znaleckého dokazovania, nakoľko nejde o posúdenie právnej otázky. Ak totižto žalobca preukázal, že nemohol nehnuteľnosť riadne užívať (nakoľko nemohol poberať nájomné od všetkých nájomníkov sídliačich v nehnuteľnosti), z uvedeného jasne vyplýva, že ušlý zisk mu vznikol a jeho výšku mohol objektívne určiť iba znalec. Žalobca preto považuje postup súdu za nesprávny a v rozpore so zákonom.

15. Napokon žalobca dôvodil, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Súd uviedol, že: „teda celkovo podľa žalobcu mal hypotetický zisk z vlastníctva danej nehnuteľnosti za dané obdobie 77.231,- Eur. Tieto peniaze zo zisku z nájmu nehnuteľnosti mu všetky zostali a on ich aj užíval a užíva doteraz. Z uvedeného vyplýva, že v čase rozhodovania mal žalobca k dispozícii celý zisk z užívania nehnuteľnosti a z tejto sumy nemusel nikomu nič dať, alebo vrátiť, teda nedošlo u neho k žiadnej majetkovej ujme vo forme ušlého zisku ako straty očakávaného výnosu. Žalobca ani nevysvetlil, preto sa domáha náhrady vyššej ako od neho požaduje vlastník.“ Nie je vôbec zrejmé, na základe čoho dospel súd k záveru, že žalobca mal zisk vo výške 77.231,- Eur, keď toto nikdy netvrdil. Súd vytrhol z kontextu tvrdenie žalobcu a zároveň použil informácie z iného súdneho spisu. Žalobca v konaní uviedol, že nemohol poberať nájomné od všetkých nájomníkov sídliačich v danej nehnuteľnosti, nakoľko pôvodný vlastník nehnuteľnosti presvedčil nájomníkov, aby žalobcovi nájomné neplatili, pretože dražba bola údajne neplatná. Žalobca napríklad nepoberal nájomné z reštaurácie, ktorá sa nachádza v nehnuteľnosti a pod. Pôvodný vlastník nehnuteľnosti presvedčil nájomcu reštaurácie, ktorá zaberala viac než polovicu úžitkovej plochy nehnuteľnosti, spoločnosť ANIMA RK, s. r. o., ktorá mala so žalobcom uzatvorenú riadnu nájomnú zmluvu, aby prestala platiť nájomné, a to konkrétne v polovici roku 2012. Žalobca sa domáhal platenia nájomného žalobou na Okresnom súde v Ružomberku pod sp. zn. 3Cb/3/2013, ktoré konanie bolo zastavené. Žalobca sa tiež domáhal platby nájomného od spoločnosti SSE-Distribúcia, a.s. za užívanie priestorov v nehnuteľnosti, žalobou podanou na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 19Cb/118/2011, ktoré konanie bolo prerušené, z dôvodu sporu o neplatnosť dražby. Nie je teda pravdou, že by žalobca mal zisk vo výške 77.231,- Eur a už vôbec nie je pravda to, že žalobca nehnuteľnosť riadne užíval. Záver súdu je preto v tejto časti nesprávny a nevyplýva z vykonaného dokazovania, a teda súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Na základe všetkých uvedených dôvodov, žalobca navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a žalobcovi priznal tiež náhradu všetkých trov konania.

16. Žalovaný 1. samostatný odvolací návrh nepodal. K doručenému odvolaniu žalobcu podal písomné vyjadrenie v ktorom uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny a zákonný a odvolacie námietky žalobcu za úplne nedôvodné. Súd prvej inštancie napadnutý rozsudok absolútne logicky a vyčerpávajúco odôvodnil, vec správne skutkovo aj právne posúdil a dôsledne sa vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré vyšli v konaní najavo. Fakt, že sa žalobca s právnym názorom súdu nestotožňuje nie je dôvodom na zrušenie, či zmenu napadnutého rozsudku. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/98/2016 z 15.11.2016, žalovaný 1. namieta, že v predmetnej právnej veci sa jednalo o skutkovo a právne odlišnú situáciu ako v prejednávanej právnej veci. Poukazovať preto na uvedené súdne rozhodnutie a na závery z neho vyplývajúce je právne irelevantné. V danej právnej veci sa totiž žalobcovia domáhali nároku na náhradu škody, ktorá im objektívne vznikla z dôvodu nevrátenia sumy (kúpnej ceny), ktorú zaplatili za vydraženú nehnuteľnosť v rámci dobrovoľnej dražby, ktorá bola následne určená za neplatnú. Zároveň z označenia žalobcov vyplýva, že boli fyzickými osobami, ktorá okolnosť je veľmi podstatná z hľadiska posudzovania rozhodnej právnej úpravy vrátane plynutia premlčacích dôb a podmienok začatia ich plynutia. Dôkazom o tejto skutočnosti je i to, že vyššie uvedené rozhodnutie sa odvoláva na dvojročnú premlčaciu dobu na uplatnenie nároku žalobcov na súde v zmysle príslušných ustanovení OZ. S poukazom však na fakt, že v prejednávanej právnej veci vystupujú na strane žalovaných 1. a 2., ako aj na strane samotného žalobcu spoločnosti s ručením obmedzeným ako právnické osoby, súd správne a odlišne od rozhodnutia Krajského súdu Bratislava č. k. 8Co/98/2016 z 15.11.2016 vyhodnotil jednak dĺžku premlčacej doby na uplatnenie nároku na súde a jednak začiatok jej plynutia. Súd súčasne svoje rozhodnutie v tomto smere riadne podoprel o zákonné ustanovenia konkrétnych právnych noriem. Aj preto nebolo vôbec potrebné, aby sa súd akýmkoľvek spôsobom bližšie zaoberal rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/98/2016 zo dňa 15.11.2016. Nie je možné dávať na ťarchu súdu, že sa nemal dostatočne vysporiadať s označeným súdnym rozhodnutím, ktoré sa dotýkalo úplne skutkovo a právne odlišnej situácie, ako bola prejednávaná právna vec. Námietky žalobcu v tomto smere považuje žalovaný 1. za absolútne nedôvodné a nelogické. K ďalšiemu odvolaciemu argumentu žalobcu žalovaný 1. uviedol, že vzhľadom na to, že žalobca s veľmi výrazným časovým predstihom pred právoplatným skončením súdneho konania vedeného na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 3C/4/2011 mal vedomosť o vedení označeného súdneho konania, ktorý fakt nielenže nebol v konaní sporný, ale priamo vyplynul aj z výsledkov vykonaného dokazovania pred súdom, nemožno s poukazom na § 397 OBZ prisvedčiť tvrdeniu žalobcu, že až právoplatným skončením tohto súdneho konania sa dozvedel o neplatnosti dražby a o subjektoch, ktoré za takýto stav zodpovedajú. Žalobca sa pri jeho nespochybniteľnej vedomosti o vedení súdneho konania vedeného na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 3C/4/2011 mohol dozvedieť o možnej škode omnoho skôr ako pred právoplatným skončením daného súdneho konania. Keďže na prejednanú vec treba aplikovať ust. OBZ, je zároveň nutné prisvedčiť súdu o aplikácii § 394 ods. 3 OBZ, podľa ktorého pri práve na náhradu škody podľa § 268 OBZ začína premlčacia doba plynúť odo dňa, keď sa právny úkon stal neplatným. Z porovnania znenia § 394 ods. 3 OBZ so znením § 398 OBZ vyplýva, že v prípade uplatnenia nároku na náhradu škody z dôvodu neplatnosti právneho úkonu, je aplikácia § 398 OBZ vylúčená a možno aplikovať výlučne ust. § 394 ods. 3 OBZ. Nakoľko dobrovoľná dražba, od ktorej neplatnosti žalobca odôvodňuje svoj nárok, sa konala už dňa 12.10.2010 a žaloba žalobcu bola konajúcemu súdu doručená až dňa 25.2.2016, bola v konaní celkom dôvodne voči uplatnenému nároku žalobcu zo strany žalovaných 1. a 2. ako aj zo strany intervenienta vystupujúceho na strane žalovaného 1. vznesená námietka premlčania. Žalovaný 1. považuje tiež za sčasti zavádzajúcu argumentáciu žalobcu čo do tvrdenia, že žalobca si mal v konaní uplatniť nárok titulom tzv. abstraktného ušlého zisku za žalované obdobie. V tomto smere totiž žalobca zjavne účelovo prehliada, že svoj nárok na náhradu ušlého zisku si podanou žalobou uplatnil za konkrétne obdobie od 19.10.2010 do 20.8.2015. Ušlý zisk je pritom ujmou spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Ušlý zisk sa teda prejavuje stratou očakávaného prínosu. Pokiaľ ide o hypotetický ušlý zisk, jedná sa o náhradu, ktorú môže poškodená strana požadovať ako náhradu zisku dosahovaného spravidla v poctivom obchodnom styku za podmienok obdobných podmienkam porušenej zmluvy v okruhu podnikania, v ktorom podniká. Ide o priemernú ziskovosť vybraného odvetvia podnikania, v ktorom poškodená strana pôsobí. Podľa názoru žalovaného 1. sa teda práve žalobca dostáva do vzájomne rozporných tvrdení, keď na jednej strane svoj uplatnený nárok odvíja najmä od znaleckého posudku vypracovaného v inom súdnom konaní, ktorý o. i. vychádzal z konkrétnych zmluvných vzťahov uzatvorených medzi žalobcom a tretími osobami, avšak súčasne na strane druhej žalobca tvrdí, že má ísť údajne o hypotetický ušlý zisk. Pri určení výšky hypotetického ušlého zisku sa však nevychádza zo zmluvných vzťahov uzatvorených jedným podnikateľským subjektom, ale z

priemernej ziskovosti vybraného odvetvia podnikania. Pri vyčíslení hypotetického ušlého zisku musí byť zisk štatisticky preukázateľný a najmä sa musí jednať o zisk dosahovaný v určitej oblasti podnikania, v ktorom je poškodený aktívny alebo v ktorej by chcel aktivity zahájiť. Hypotetický ušlý zisk, na ktorý sa žalobca odvoláva, by musel vychádzať z porovnania a spriemerovania zisku dosahovaného v prípade obdobnej podnikateľskej činnosti za obdobných podmienok u iných subjektov v príslušnom podnikateľskom odvetví. Žalovaný 1. má za to, že s ohľadom na postup žalobcu v konaní a ním navrhované dôkazy, žalobca zjavne nepostrehol rozdiel medzi preukázaním skutočnej škody a ušlým ziskom v zmysle § 381 ods. 1 OBZ. Žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie ušlého zisku za totožné obdobie, počas ktorého bral žalobca z príslušných nehnuteľností úžitky titulom zisku z nájomného uhrádzaného nájomcami, ktorý zisk má žalobca až doposiaľ k dispozícii. Polemika žalobcu o možnom uplatnení nároku na zaplatenie ušlého zisku vo forme tzv. abstraktného ušlého zisku je teda irelevantná a nedôvodná. Podľa žalovaného 1. je totiž prirodzené, logické a aj v súlade s princípmi spravodlivosti, že žalobcovi nemôže byť priznaný ani nárok na náhradu skutočného ušlého zisku a už vôbec nie nárok na zaplatenie tzv. hypotetického ušlého zisku za situácie, ak u žalobcu nenastal žiadny negatívny zásah do jeho majetkovej sféry, keďže z príslušných nehnuteľností za celé žalované obdobie čerpal nájom. Žalobcovi nemôže prislúchať nárok na zaplatenie ušlého zisku za totožné obdobie, po ktoré mal riadny zisk vo výške podľa uzatvorených nájomných zmlúv medzi jeho spoločnosťou ako prenajímateľom a tretími osobami ako nájomcami. Nárok na náhradu škody sa vzťahuje len ku škode, ušlý zisk nevnímajúc, ktorá musí byť skutočná, existujúca, v prípade ušlého zisku reálne predpokladaná a nie hypotetická, či fiktívna. Za situácie, keď žalobca požíva úžitky z príslušných nehnuteľností v zmysle príjmov z preukázane uzatvorených nájomných vzťahov, nemôže sa na jeho strane jednať o škodu. Ak žalobca argumentuje tým, že sa podanou žalobou domáha zisku, ktorý by bol dosiahol pri obvyklom chode podnikania, žalovaný 1. zdôrazňuje, že žalobca takýto zisk v zmysle výsledkov vykonaného dokazovania reálne dosiahol. Podľa žalovaného 1. žalobca uvedenou argumentáciou sám najlepšie spochybnil dôvodnosť ako aj právny základ podanej žaloby. Pokiaľ ide o tvrdenia žalobcu, že pôvodný vlastník presvedčil nájomcu reštaurácie, aby žalobcovi neplatil nájomné, tak žalovaný 1. považuje tieto tvrdenia žalobcu za zavádzajúce, navyiac v konkrétnostiach prednášané až v odvolacom konaní, na ktoré preto nemožno prihliadať. Jedná sa o ničím nepodložené tvrdenia, ktoré neboli v konaní ničím preukázané. Bolo vecou žalobcu preukazovať, v akom rozsahu nemohol žalobca príslušné nehnuteľnosti a pre akú príčinu údajne užívať a ako takýto stav mal v konkrétnom peňažnom vyjadrení eventuálne zasiahnuť do jeho majetkovej sféry. V tomto smere dôkazné bremeno v plnom rozsahu zaťažovalo výlučne žalobcu. Žalobca však na preukázanie uvedených tvrdení nepredložil žiadny dôkaz a nenavrhol ani vykonanie akéhokoľvek dokazovania. Neunesenie dôkazného bremena v naznačenom smere nie je ale možné dávať na ťarchu súdu ako sa to snaží žalobca účelovo prezentovať v podanom odvolaní, ale výlučne na ťarchu žalobcu. V prípade, ak súd považoval nárok žalobcu za nedôvodný, bolo s ohľadom i na zásadu hospodárnosti konania logické, že súd zamietol návrh žalobcu na doplnenie dokazovania vypracovaním požadovaného znaleckého posudku bez potreby bližšieho a podrobnejšieho odôvodňovania takéhoto postupu. Súd žalobu zamietol, nakoľko nemal za preukázané, že by u žalobcu vôbec nastal ušlý zisk, teda majetková ujma. Vzhľadom na takýto právny názor súdu o nedôvodnosti podanej žaloby ako celku, by totiž výsledky vykonaného dokazovania nevedli k inému meritórnemu rozhodnutiu. Naopak, za danej situácie by postup súdu bol nedôvodný a znamenal by len zbytočné a neúmerné predlžovanie trvania súdneho procesu. Navyiac žalovaný 1. sa stotožňuje s názorom súdu podľa ktorého znalci môžu len vypočítavať skutočný alebo hypotetický ušlý zisk, ale vznik nároku na náhradu ušlého zisku je právna otázka, ktorú je oprávnený zodpovedať len súd a nie znalecký posudok. Až po preukázaní vzniku ušlého zisku je možné vykonávať dokazovanie na zistenie výšky ušlého zisku. Ak teda i podľa názoru súdu za žalované obdobie nedošlo k žiadnemu zásahu do ekonomickej sféry žalobcu, keďže tento generoval zisk, bolo by neúčelné vykonávať znalecké dokazovanie na zisťovanie výšky takéhoto ušlého zisku. Nakoľko súd primárne žalobu zamietol z dôvodu nepreukázania predpokladov na priznanie uplatneného nároku na zaplatenie hypotetického ušlého zisku, nebolo žiaduce, aby sa súd bližšie v odôvodnení zaoberal otázkou premlčania nároku žalobcu. Súd len konštatoval, že i v prípade, keby nárok žalobcovi vznikol, bol by čiastočne premlčaný. Ak teda súd nemal nárok žalobcu vôbec za preukázaný, išlo už len o doplnenie argumentácie súdu prvej inštancie. Nosná argumentácia súdu, ktorá ho viedla k zamietnutiu žaloby žalobcu v celom rozsahu, jednoznačne vyplýva z ostatných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a táto je založená na nepreukázaní jedného zo základných predpokladov pre určenie povinnosti nahradiť žalobcovi ušlý zisk uplatnený žalobou, a to vznik ušlého zisku. Preto žalovaný 1. navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny a zákonný v celom rozsahu potvrdil a aby žalovanému 1. priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

17. Intervenient na strane žalovaného 1. podal k odvolaniu žalobcu písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za skutkovo a právne správny, nakoľko žalobca v odvolaní nesprávne tvrdí, že súd nesprávne posúdil otázku premlčania nároku žalobcu na náhradu ušlého zisku vo výške 77.231,- Eur. Otázka určenia začiatku plynutia premlčania náhrady škody je upravená tak v zákone č. 513/1991 Zb. Obchodnom zákonníku, ako aj v zákone č. 40/1964 Zb. Občianskom zákonníku, pričom začiatok plynutia premlčania náhrady škody je v predmetných zákonoch upravený odlišne. Predmetné konanie je obchodno-právnym sporom, preto sa otázka premlčania náhrady škody - ušlého zisku posudzuje v zmysle špeciálnej právnej úpravy uvedenej v OBZ a nie v zmysle všeobecne platnej právnej úpravy uvedenej v OZ. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.11.2016, sp. zn. 8Co/98/2016, na ktorý poukázal žalobca na preukázanie svojho tvrdenia je neaplikovateľný v predmetnom konaní, nakoľko uvedené konanie bolo občianskoprávnym konaním, keď OBZ viaže začiatok plynutia premlčacej doby na odlišný moment ako je to v prípade OZ. Z ust. § 394 OBZ vyplýva, že v danom prípade nie je pre začiatok plynutia premlčacej doby rozhodujúca vedomosť poškodeného žalobcu o neplatnosti zmluvy, teda aj o vzniku škody. Naopak premlčacia doba začína plynúť už okamihom neplatnosti právneho úkonu, a to bez ohľadu na to, či poškodená osoba o tejto neplatnosti vie. Žalobca podal dňa 5.10.2012 na Okresný súd Trnava žalobu sp. zn. 4Cb/51/2013, kde žalovaná suma predstavovala sumu, ktorú žalobca zaplatil ako vydražiteľ, pričom podanie tejto žaloby žalobca odôvodnil práve tým, že bol podaný návrh na určenie neplatnosti dražby. Na základe uvedeného má intervenient za to, že podaním tejto žaloby žalobca vedel o začatí plynutia premlčacej doby, a teda obdobným spôsobom mal žalobca postupovať aj v tomto prípade, teda mal podať žalobu o náhradu škody - ušlého zisku, čím by zabránil plynutiu premlčacej doby, ktorej začiatok je v OBZ upravený prísnejšie ako je upravený v OZ. Intervenient považuje za účelovú argumentáciu žalobcu, že jedine a práve nadobudnutím právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 24.6.2015, sp. zn. 6Co/2/2015, ktorým bola dražba nehnuteľnosti zo dňa 12.10.2010 určená za neplatnú, sa mohol žalobca dozvedieť o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Je nepochybné, že OZ a OBZ obsahujú odlišnú právnu úpravu týkajúcu sa začiatku plynutia premlčacej doby vo vzťahu k nároku na náhradu škody (ušlého zisku). Začiatok plynutia premlčacej doby na náhradu škody v prípade obchodno-právných vecí nie je podmienený vedomosťou poškodeného o vzniku škody, ale táto premlčacia doba začína plynúť už od okamihu, keď sa právny úkon stal neplatným. Žalobca vedel o plynutí premlčania, nakoľko dňa 5.10.2012 podal na Okresný súd Trnava žalobu sp. zn. 4Cb/51/2013 z dôvodu opatrnosti, teda obdobným spôsobom mal postupovať aj v tomto prípade, čím by zabránil premlčaniu. Súd dostatočným a riadnym spôsobom odôvodnil určenie začiatku plynutia premlčania náhrady škody v predmetnom konaní, teda je potrebné argumentáciu žalobcu v tomto smere považovať za účelovú a rozsudok súdu je potrebné potvrdiť. Žalobca tiež nesprávne tvrdí, že súd nesprávne posúdil otázku preukazovania výšky ušlého zisku vo výške 77.231,- Eur za obdobie od 19.10.2010 do 20.8.2015, pri určení ktorej žalobca vychádzal zo znaleckého posudku č. 193/2014, vypracovaného znaleckým ústavom - Ústav súdneho inžinierstva v Žiline zo dňa 23.7.2014. Žalobca pri určení výšky ušlého zisku vychádzal z tzv. odčerpateľného zdroja, ktorého suma bola určená v znaleckom posudku vo výške 15.962,04 Eur ročne. Sumu vyčísleného tzv. odčerpateľného zdroja následne žalobca používa ako fixnú sumu v rámci výšky škody za jednotlivé roky a sčítane za celé obdobie. Takúto metodiku výpočtu škody považuje intervenient za nesprávnu, nakoľko žalobca takto vypočítal len predpokladanú teda imaginárnu škodu a nie reálnu škodu, ktorá mu reálne vznikla v dôsledku neplatnej dražby. Reálnu škodu pritom žalobca v konaní nevyčísľal aj keď tak mal urobiť. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo/319/2008 zo dňa 28.4.2010, vylučuje možnosť uplatnenia predpokladanej škody. „Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného .. ale stratou očakávaného prínosu (výnosu). Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodovej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve dôsledku konania škodcu (škodovej udalosti).“ Intervenient počas celého konania namietal akúkoľvek aplikovateľnosť znaleckého posudku na predmetné konanie nakoľko žalobca v predmetnom časovom období od 19.10.2010 do 20.8.2015 predmetnú nehnuteľnosť užíval, a teda nemohlo dôjsť u neho ku škode a ani k ušlému zisku. Predmetný znalecký posudok bol vypracovaný na základe uznesenia Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 3C/4/2011 zo dňa 23.10.2013, a to za účelom určenia všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti a nie za účelom určenia výšky ušlého zisku, ktorého sa domáha žalobca v predmetnom konaní. Týmto znaleckým posudkom sa mala určiť hodnota nehnuteľnosti ku dňu konania dražby, t. j. ku dňu 12.10.2010, teda aj výška tzv. odčerpateľného zdroja bola určená pre rok 2010 a nie pre nasledujúce roky 2011 - 2015, za ktoré žalobca žiada náhradu ušlého zisku. Výška tzv. odčerpateľného zdroja v nasledujúcich

rokoch nebola žiadnym spôsobom v predmetnom znaleckom posudku určená, pričom táto mohla byť nižšia ako výška odčerpateľného zdroja určená v roku 2010, nakoľko táto skutočnosť závisí od rôznych ekonomických ukazovateľov. Ušlý zisk je potrebné vypočítať (určiť jeho výšku) ku dňu podania žaloby, t. j. mal byť vypočítaný ku dňu 22.2.2016, avšak predmetný znalecký posudok bol vypracovaný dňa 23.7.2014. S touto argumentáciou sa stotožnil aj súd prvej inštancie, preto tvrdenia žalobcu ohľadom neodôvodnenia neaplikovateľnosti znaleckého posudku na predmetné konanie boli účelové a zavádzajúce. Žalobca v rámci odvolacieho konania nesprávne tvrdí, že predmetnú nehnuteľnosť nemohol v rozhodnom období od 19.10.2010 do 20.8.2015 riadne užívať. Žalobca sa v spore domáhal náhrady ušlého zisku za obdobie od 19.10.2010 do 20.8.2015. Dňa 12.10.2010 nadobudol žalobca vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti, na základe čoho aj predmetnú nehnuteľnosť v rozhodnom čase aj užíval, požíval jej plody a úžitky, o čom nasvedčujú nájomné zmluvy a dodatky k týmto nájomným zmluvám, ktoré uzatvoril žalobca v právnom postavení prenajímateľa. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal a ani nevysvetlil, čo sa stalo s nájomom, ktorý prevzal na základe uzatvorených nájomných zmlúv v rozhodnom čase a ani žiadnym spôsobom nepreukázal výšku prevzatého nájomného. Sám žalobca na pojednávaní dňa 11.10.2018 potvrdil, že v rozhodnom čase predmetnú nehnuteľnosť riadne užíval a snažil sa nehnuteľnosť maximálne využívať - uzatváral nájomné zmluvy s nájomníkmi, inkasoval nájom, vykonával opravu nehnuteľnosti, pričom potvrdil, že vie povedať, koľko v rozhodnom období získal na nájme a aj aké mal výdavky na nehnuteľnosť. Na základe uvedeného nie je možné považovať tvrdenia žalobcu ohľadom nemožnosti riadneho užívania nehnuteľnosti za pravdivé, nakoľko v rozhodnom čase mal žalobca k nehnuteľnosti vlastnícke právo a s touto nehnuteľnosťou v plnom rozsahu bez akýchkoľvek obmedzení nakladal. Skutočnosť, že údajne niektorí nájomníci neplatili žalobcovi dohodnuté nájomné za nájom niektorých častí nehnuteľnosti nie je dôkazom, že by žalobca predmetnú nehnuteľnosť v rozhodnom čase nemohol riadne užívať. Navyše v tomto smere ide o jednostranné tvrdenie žalobcu bez ich riadneho preukázania. V prípade, ak by aj uvedení nájomníci neplatili žalobcovi za nájom niektorých častí nehnuteľnosti nájomné, ide o zodpovednostný vzťah medzi žalobcom a tým ktorým nájomcom a akékoľvek vyvodzovanie dôsledkov voči žalovaným 1. a 2. a intervenientovi z dôvodu porušenia povinností zo strany nájomcov je absolútne vylúčené. K preukázaniu škody (ušlého zisku) neboli zo strany žalobcu predložené žiadne relevantné dôkazy, ktoré by odôvodňovali vznik škody v príčinnej súvislosti s neplatnosťou dražby a ďalším pravidelným behom podnikania žalobcu. Žalobca tiež v odvolaní nesprávne tvrdí, že tak žalovaný 1., ako aj žalovaný 2. nevzniesli v predmetnom konaní žiadne vecné výhrady k znaleckému posudku. Tak zo strany žalovaného 1., ako aj zo strany žalovaného 2. bola namietaná správnosť znaleckého posudku, a to v písomných podaniach ako aj na uskutočnených pojednávaniach. Intervenient vo vyjadrení zo dňa 31.1.2019 citoval vyjadrenia žalovaného 1. k namietanému znaleckému posudku, pričom tento bol žalovanými 1., 2. aj intervenientom namietaný na všetkých pojednávaniach. Preto sú tvrdenia žalobcu o nespochybnosti záverov znaleckého posudku účelové. Pokiaľ žalobca v odvolaní namieta, že súd nevykonal navrhované dokazovanie pripojením spisu týkajúceho sa určenia neplatnosti dražby sp. zn. 3C/4/2011, tak súd na pojednávaní dňa 11.10.2018 oznámil, že predmetný spis bol zaslaný NS SR so spisom sp. zn. 2C/14/2014 na rozhodnutie o dovolaní žalobcu. Nie je úlohou súdu vykonať každé dokazovanie. Nakoľko predloženie daného spisu nebolo pre rozhodnutie vo veci samej podstatné a spis nebolo možné predložiť z objektívnych dôvodov, súd správne postupoval, keď upustil od tohto dokazovania. Žalobca bol ako žalovaný 3. aj účastníkom konania sp. zn. 3C/4/2011, preto mohol všetky relevantné dokumenty, ktoré považoval za potrebné doplniť do tohto konania samostatne a predložiť súdu aj bez pripojenia celého spisu. V tomto kontexte žalobca neunesol dôkazné bremeno. Žalobca tiež v odvolaní nesprávne tvrdí, že súd sa vôbec nevysporiadal s tým, prečo na rozsudok KS neprihliadol. Súd v odôvodnení uviedol, že aplikácia ust. § 42 OZ - všeobecnej zodpovednosti za škodu spôsobenú neplatnosťou právneho úkonu, je v danom prípade nepoužiteľná. Rozsudok, na ktorý poukázal žalobca posúdil skutkový stav po právnej stránke predovšetkým podľa jednotlivých ustanovení OZ, preto je nepochybné, že v danom prípade nie je možné prihliadať na rozsudok KS. Súd tiež dostatočne odôvodnil, prečo považuje nárok žalobcu za premlčaný. Žalobca v odvolaní nesprávne tvrdí, že rozsudok nie je náležité odôvodnený, prečo ho treba považovať za arbitrárny, lebo sa súd v rozsudku nevysporiadal so skutočnosťami, ktoré boli rozhodujúce pre správne rozhodnutie vo veci. Na tomto mieste poukázal intervenient na rozhodnutia ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 358/09, sp. zn. II. ÚS 200/09 a nález Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 110/07 a dôvodil, že súd nie je povinný vo svojom odôvodnení dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku strany konania. Pre správne posúdenie veci bolo potrebné posúdiť 1. otázku začiatku plynutia premlčacej doby, 2. otázku vzniku a výšky ušlého zisku, 3. otázku príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti žalovaného 1. a žalovaného 2. a vznikom ušlého zisku, pričom súd sa všetkými týmito skutočnosťami zaoberal, právne ich posúdil a na základe toho

vo veci rozhodol a zároveň sa vyjadril ku všetkým rozhodujúcim skutočnostiam. Žalobca nesprávne v odvolaní tvrdí, že súd nevykonal navrhované znalecké dokazovanie a zároveň nevykonanie znaleckého dokazovania dostatočným a presvedčivým spôsobom nebolo ani zdôvodnené. Podľa intervenienta súd nevykonanie navrhovaného znaleckého dokazovania dostatočným a presvedčivým spôsobom zdôvodnil. V konaní bolo potrebné v prvom rade určiť, či nárok žalobcu je oprávnený, nakoľko v prípade negatívnej odpovede, nie je ďalej potrebné sa v predmetnom konaní zaoberať konkrétnou výškou nároku žalobcu na náhradu ušlého zisku a teda vykonanie navrhnutého znaleckého dokazovania by bolo nadbytočné a neúčelné, čím by len vznikali ďalšie náklady, čo by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania v zmysle čl. 17 CSP. Ako vyplýva z rozsudku, nárok žalobcu na náhradu ušlého zisku je neoprávnený, nakoľko zo strany žalobcu nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že mu počas rozhodného obdobia vznikla škoda v podobe ušlého zisku. Nakoľko žalobcovi nevznikla škoda v podobe ušlého zisku, nebolo vo veci potrebné skúmať výšku požadovaného ušlého zisku, a teda nebolo potrebné za týmto účelom nariaďovať vo veci znalecké dokazovanie. Pokiaľ žalobca v odvolaní tvrdí, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k neprávny skutkovým zisteniam keď uviedol, že žalobca dosiahol za užívanie nehnuteľnosti v rozhodnom období zisk vo výške 77.231,- Eur a že žalobca predmetnú nehnuteľnosť riadne užíval, tak intervenient poukazuje na výpoveď žalobcu na pojednávaní dňa 11.10.2018, kde potvrdil, že predmetnú nehnuteľnosť riadne užíval a snažil sa nehnuteľnosť maximálne využívať, uzatváral nájomné zmluvy s nájomníkmi, inkasoval nájom, vykonával opravu nehnuteľnosti, pričom potvrdil, že vie povedať, koľko v rozhodnom období získal na nájme a aj aké mal výdavky na nehnuteľnosť. Ak mal žalobca dojem, že ho niekto v tomto období obmedzuje vo výkone jeho vlastníckych práv, mal a mohol sa domáhať nápravy zákonnými prostriedkami. Skutočnosti tvrdené v odvolaní, že nepoberal nájomné z reštaurácie žalobca nepreukázal a nie sú ani rozhodujúce pre rozhodnutie v tejto veci. Žalobca súdu vôbec nepredložil zoznam príjmov a výdavkov týkajúci sa danej nehnuteľnosti, aj keď tak mohol urobiť. Pre rozhodnutie v tejto veci nie je ani podstatné tvrdenie súdu, či mal žalobca k dispozícii zisk vo výške 77.231,- Sk, alebo v inej výške, rozhodujúce je, že v konaní bolo preukázané, že žalobca mal možnosť užívať v rozhodnom období danú nehnuteľnosť a brať z nej úžitky, čo aj vykonával, nakoľko bol právne jej vlastníkom, a teda mu žiadna škoda nemohla vzniknúť. Na základe všetkých uvedených skutočností intervenient na strane žalovaného 1. navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a intervenientovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

18. Žalobca podal k vyjadreniu žalovaného 1. písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že pokiaľ ide o rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8 Co/98/2016 zo dňa 15.11.2016, išlo o skutkovo a právne veľmi podobné, až rovnaké konania. To, že sa v prípade sp. zn. 8Co/98/2016 jedná o občianskoprávny a v prípade 25Cb/58/2016 o obchodnoprávny spor, nič nemení na skutkovej a právnej podstate prejednávaného sporu. V tomto rozhodnutí mal súd za to, že až dňom právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/232/2007 zo dňa 23.10.2008 bol zrejmý vznik škody a jej rozsah do tej miery, aby mohli svoj nárok uplatniť na súde, a preto keď žaloba bola doručená súdu dňa 19.8.2010, stalo sa tak pred uplynutím dvojnásobnej premlčacej lehoty. Súd by sa mal s touto argumentáciou vyporiadať dôkladnejšie a presvedčivejšie. Žalobca dôvodil, že uplatňuje svoj nárok v spore na náhradu škody z dôvodu protiprávneho konania žalovaných 1. a 2., ktorým protiprávnym konaním bolo uzatvorenie neplatnej zmluvy o vykonaní dražby medzi žalovanými a žalovaný vznáša svoju námietku premlčania z iného dôvodu (neplatnosť dražby), než na ktorý sa žalobca odvoláva v podanom žalobnom návrhu, a teda námietka premlčania je vznesená nedôvodne. Dražba nie je právny úkon, dražba je verejné konanie, ktoré sa skladá z viacerých právnych úkonov, a teda žaloba o náhradu škody spôsobenej neplatnosťou právneho úkonu nemôže neplatnosť dražby uvádzať ako neplatnosť právneho úkonu. Pokiaľ sa súd začal zaoberať s námietkou premlčania žalovaného 1. vznesenou nedôvodne, mal tak urobiť dôkladne a zrozumiteľne objasniť, prečo na takúto námietku vôbec prihliadal, keď vychádzala z iného dôvodu, než na aký sa odvoláva žalobca v žalobnom návrhu. Žalobca pri vyčíslení výšky ušlého zisku vychádzal z údajov, ktoré určil v znaleckom posudku znalec tak, že nájomné priemerovo, odpočítal priemernú stratu z možného nevyužitia niektorých priestorov a dokonca niektoré uzatvorené nájomné zmluvy neakceptoval a použil priemerné výšky nájomov podobných priestorov z lokality, kde sa predmetná nehnuteľnosť nachádza. Žalovaný 1. mylne tvrdí, že inkasované nájomné je zisk, avšak inkasované nájomné je len príjem, ktorému zodpovedajú výdavky a ušlý zisk je rozdiel medzi ušlým príjmom a výdavkami. Je pravda, že žalobca dosiahol v rozhodujúcom období určitý príjem z nájmu časti nehnuteľnosti, nie však taký, aký mohol dosiahnuť z celej nehnuteľnosti pri riadnom chode vecí bez zásahu do jeho majetkovej sféry. Tento príjem z nájmu za časť nehnuteľnosti za rozhodujúce obdobie žalobca použil na výdavky spojené s prevádzkou, údržbu, ochranou a vlastníctvom celej

nehnutelnosti a zostal mu zanedbateľný čistý zisk. Okresný súd v Trnave sa zaoberal tým, aký bol tento zanedbateľný zisk žalobcu z prevádzkovania vydražených nehnuteľností, a to tak, že nahliadol do spisu 9Cb/89/2017, v ktorom W. N. žiada žalobcu o vydanie neoprávneného prospechu, a tu súd zistil, že za rozhodujúce obdobie je žalobcov čistý zisk 3.225,50 Eur, ktorý však žalobca bude musieť pravdepodobne vydať W. N.. Ak dospel súd k názoru, že tento čistý zisk ostal žalobcovi, mal sa týmto čistým ziskom zaoberať, zistiť prečo je rozdielny od hypotetického ušlého zisku vo výške 77.231,- Eur, nie odoprieť žalobcovi celý hypotetický ušlý zisk, ktorý žalobca mohol dosiahnuť prevádzkou vydražených nehnuteľností pri riadnom chode vecí bez zásahu do jeho majetkovej sféry. Žalobcovi bol príjem z nájmu z rozhodujúcej časti nehnuteľnosti odopretý, hoci výdavky na túto časť musel platiť. Ktoré výdavky to boli, mohol žalovaný 1. zistiť, keby bol nahliadol do spisu 9Cb/89/2017. Pokiaľ ide o výpoveď štatutárneho zástupcu žalobcu na pojednávaní dňa 11.10.2018, tak v jej zmysle k riadnemu chodu vecí v rozhodujúcom období nedošlo, W. N. veľkú časť nehnuteľností užíval bez právneho titulu bezodplatne, pričom zákonnými prostriedkami, ktoré žalobca aj využil, nebolo možné z dôvodu prebiehajúceho sporu o neplatnosť dražby, ktorý zavinili žalovaní 1. a 2., tento zásah do majetkovej sféry žalovaného odstrániť, čo žalobca dokázal výsluchom svedka dňa 11.10.2018 a žalobca sa snažil aj škodu minimalizovať, a to maximálnym využívaním časti nehnuteľnosti, ktoré ostali voľné. Príjmy takto získané, však postačovali iba na výdavky spojené s údržbou, opravami, ochranou a vlastníctvom a prevádzkou celých vydražených nehnuteľností a vyčíslený hypotetický zisk 77.231,- Eur sa žalobcovi nevytvoril. Hypotetický ušlý zisk, ktorý mohol žalobca dosiahnuť pri riadnom chode vecí vo výške 77.231,- Eur žalobca nedosiahol a nemá ho k dispozícii a ako k tomuto záveru súd dospel nie je zrejmé. Žalobca žiada, aby súd zaviazal vinníkov, ktorí svojim protiprávnym konaním zapríčinili zásah do majetkovej sféry žalobcu vedúci k vyčíslenej škode, aby tento ušlý zisk žalobcovi nahradili. Pokiaľ žalovaný 1. namietka, že žalobca mal v konaní preukázať, v akom rozsahu nemohol príslušné nehnuteľnosti a pre akú príčinu údajne užívať a ako takýto stav mal v konkrétnom peňažnom vyjadrení eventuálne zasiahnuť do jeho majetkovej sféry, tak podľa žalobcu dôkazom toho, že bolo zasiahnuté do riadneho chodu vecí je výpoveď svedka na pojednávaní dňa 11.10.2018, kde svedok uviedol, že nájomcovia neplatili a z akého dôvodu. Žalobca preto nepredkladal ďalšie dôkazy, ktoré by potvrdzovali výpoveď svedka, nakoľko svedecká výpoveď, pokiaľ nebola spochybnená, sa považuje za pravdivú a preto nie je potrebné ďalej dokazovať jej pravdivosť. Súd nedostatočne zdôvodnil, prečo považoval nárok žalobcu za nedôvodný. Naopak konštatoval, že došlo k protiprávnemu konaniu žalovaných 1. a 2. avšak tým, ako toto protiprávne konanie zasiahlo do majetkovej sféry žalobcu, tak tým sa súd vôbec nezaoberal, resp. zaoberal len povrchne a absolútne nepripustil, že by u žalobcu vôbec nastal ušlý zisk, hoci mal súd za preukázané, že došlo k zásahu do majetkovej sféry žalobcu a súd sa mylne domnieval, že keď žalobca maximálne využíval ostávajúce voľné priestory k nájmu, tak že takto maximálne využíval celú nehnuteľnosť, čo sa však nestalo. Štatutárny zástupca žalovaného 1. W. L. bol žalobcom v rozhodujúcom období medzi r. 2011 a r. 2015 o probléme bezplatného využívania vydražených nehnuteľností a vznikajúcej škode žalobcovi telefonicky aj osobne informovaný. Pokiaľ žalovaný 1. dôvodí, že nebolo žiaduce, aby sa súd zaoberal otázkou premičania, tak žalobca uviedol, že nakoľko boli v konaní vznesené hoci aj nedôvodne námietky premičania nároku na náhradu škody, žalobca z dôvodu právnej istoty doložil súdu aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave, ktorý dokladoval, aká je rozhodovacia prax ohľadom plynutia premičacej lehoty na podanie žaloby na náhradu škody spôsobenej neplatnosťou právneho úkonu. Žalobca teda zotrval na svojom návrhu, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

19. Žalobca podal tiež písomné vyjadrenie k vyjadreniu intervenienta na strane žalovaného 1., v ktorom uviedol, že pokiaľ intervenient tvrdí, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.11.2016, sp. zn. 8Co/98/2016 je neaplikovateľný v konaní sp. zn. 25Cb/58/2016 z dôvodu, že predmetné konanie sp. zn. 25Cb/58/2016 je obchodno-právnym sporom a rozsudok krajského súdu sa týka občiansko-právneho konania, pričom tvrdí, že OBZ viaže začiatok plynutia premičacej doby na odlišný moment ako je to v prípade OZ a toto svoje tvrdenie intervenient opiera o § 394 ods. 3 OBZ, a tiež že pri práve na náhradu škody podľa § 268 začína premičacia doba plynúť odo dňa, keď sa právny úkon stal neplatným, pričom intervenient tvrdí, že pre začiatok plynutia premičacej doby nie je rozhodujúca vedomosť poškodeného (žalobcu) o neplatnosti zmluvy, a teda aj o vzniku škody, tak tu má žalobca zato, že intervenient nesprávne a nelogicky bez akéhokoľvek zmysluplného dôvodu stotožňuje vedomosť poškodeného (žalobcu) o neplatnosti zmluvy s vedomosťou o vzniku škody, pričom neuvádza žiaden dôkaz ani právny predpis, ktorým by tvrdenie, že keď poškodený vie o vznikajúcej škode, tak vie aj o neplatnosti právneho úkonu, doložil. Intervenient neuvádza, kedy nastal "okamih neplatnosti predmetného právneho úkonu" a len všeobecne konštatuje, že začiatok plynutia premičacej doby na náhradu škody v prípade obchodno-

právných vecí nie je podmienený "vedomosťou poškodeného o neplatnosti zmluvy, a teda aj o vzniku škody." K tvrdeniu intervenienta, že podaním žaloby žalobcom dňa 5.10.2012 na Okresný súd Trnava sp. zn. 4Cb/51/2013 o zaplatenie sumy 157.000,- Eur s príslušenstvom žalobca vedel o plynutí premlčacej doby, a teda mal podať aj žalobu o náhradu škody - ušlého zisku, žalobca uviedol, že v prípade podanej žaloby sp. zn. 4Cb/51/2013 sa jedná o obchodno-právny spor o vydanie neoprávneného obohatenia, kde podľa §107 ods.1 OZ sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, teda tu OZ odvodzuje začiatok plynutia premlčacej doby od vedomosti žalobcu a nie od neplatnosti právneho úkonu. Pre prípad vyhlásenia dražby v budúcnosti za neplatnú boli v čase podania žaloby 4Cb/51/2013 splnené obe podmienky na podanie žaloby o vydanie neoprávneného obohatenia z dôvodu predbežnej opatrnosti, pretože bolo známe a žalobca vedel, kto bol navrhovateľ dražby a kto prijal a v akej výške kúpnu cenu za vydražené nehnuteľnosti, a v tom čase 5.10.2012 pre prípad možnej neplatnosti dražby bolo v čase podania žaloby sp. zn. 4Cb/51/2013 jednoznačné, kto a v akej výške sa na úkor žalobcu obohatil a kto toto neoprávnené obohatenie by mal v prípade vyhlásenia dražby za neplatnú vydať. Zároveň začatie plynutia premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie neoprávneného obohatenia nie je viazané na okamih, kedy nastala neplatnosť právneho úkonu. V konaní č.k. 25Cb/58/2016 o zaplatenie 77.231,- Eur s príslušenstvom žalobca nemohol túto žalobu podať skôr, než sa dozvedel alebo mohol dozvedieť o tom, kto je zodpovedný za neplatnosť dražby, o neplatnosti dražby mohol rozhodnúť až súd, a tento súd tak rozhodol Rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/2/2015 zo dňa 24.6.2015. Až tu sa žalobca (vo veci 25Cb/58/2016) dozvedel, že za neplatnosť dražby a následne za škodu vo forme ušlého zisku žalobcovi zodpovedajú subjekty, ktoré sa dopustili protiprávneho konania tým, že uzatvorili neplatnú zmluvu o vykonaní dražby. Kvalifikovanú žalobu o náhradu škody mohol žalobca podať až po dni 24.6.2015, keď bol vyhlásený rozsudok sp. zn. 6Co/2/2015 Krajským súdom v Žiline, keď bol súdom označený vinník, ktorý sa dopustil protiprávneho konania, ktoré viedlo k vzniku škody, ktorej náhrady sa domáha žalobca v spore 25Cb/58/2016. Do tejto doby žalobca nevedel a ani nemohol vedieť, kto sa dopustil protiprávneho konania, akého protiprávneho konania sa dopustil, aká je príčinná súvislosť so vznikom škody a ani to, aký je celkový rozsah škody, a teda nemohol žalobca podať ani kvalifikovanú žalobu a to ani z dôvodu predbežnej opatrnosti. V zmysle ust. § 398 OBZ musia byť na začatie plynutia premlčacej doby na uplatnenie práva na náhradu škody splnené obe podmienky súčasne, to jest ak aspoň jedna podmienka splnená nie je, premlčacia lehota neplynie. Poškodený v čase porušenia povinnosti nemusí vedieť, kto sa porušenia povinnosti dopustil (čo je aj prípad žaloby 25Cb/2016 o zaplatenie 77.231,-Eur s príslušenstvom) a zákonodarca preto v ust. § 398 OBZ vymedzil dobu 10 rokov odo dňa, keď došlo k porušeniu povinnosti, počas ktorej z dôvodu, že poškodený nevie alebo nemôže vedieť o tom, kto a akú povinnosť porušil, premlčacia doba neplynie. Súd v rozsudku sp. zn. 25Cb/58/2016 neuviedol, kedy začala plynúť premlčacia lehota na uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej neplatnosťou právneho úkonu, neodôvodnil všeobecné určenie začiatku plynutia premlčacej doby na náhradu škody (ušlého zisku) v predmetnom konaní a s touto otázkou sa súd zrozumiteľne a jednoznačne nevysporiadal, a rovnako ani intervenient neuviedol, kedy presne začala plynúť premlčacia lehota na podanie žaloby o náhradu škody spôsobenej neplatnosťou právneho úkonu. Nie je dostatočným zdôvodnením "čiastočného uplynutia premlčacej lehoty" len výrok prvostupňového súdu, že "nie je pre plynutie premlčacej doby rozhodujúca vedomosť strany o neplatnosti právneho úkonu" ani podobné všeobecné vyjadrenie intervenienta, ale malo by byť stanovené, kedy začala plynúť premlčacia lehota na podanie žaloby o náhradu škody vo forme ušlého zisku a uviesť, kedy premlčacia lehota uplynula, a tento výrok je nutné dôkladne a presvedčivo zdôvodniť, čo sa vo výroku prvostupňového súdu ani vo vyjadrení intervenienta nestalo. K dôvodom uvedeným intervenientom proti aplikovateľnosti znaleckého posudku na predmetné konanie žalobca uviedol, že nie je pravda, že žalobca v predmetnom časovom období nehnuteľnosť riadne užíval, bol v užívaní obmedzený predchádzajúcim vlastníkom, ktorý žalobcovi neodovzdal priestor reštaurácie, ktorý zaberá viac než polovicu úžitkovej plochy nehnuteľnosti, tento priestor predchádzajúci vlastník užíval bezplatne a bezplatné užívanie dôvodil prebiehajúcim sporom o neplatnosť dražby, ktorá bola nakoniec vyhlásená za neplatnú. Tieto skutočnosti predniesol Ing. V. N. vo svojej výpovedi pred súdom, súd však na tieto skutočnosti neprihliadal. Vyčíslenie odčerpateľného zdroja znaleckým posudkom ako podklad na vyčíslenie ušlého zisku žalobcu v relevantnom období postačuje a ak tento podklad na vyčíslenie súdu nepostačoval, mal súd žalobcu dožiadať o iné podklady, prípadne určiť znalca, ktorý mal toto vyčíslenie potvrdiť alebo vyvrátiť alebo vyčísliť ušlý zisk, ktorý žalobcovi ušiel. Výška odčerpateľného zdroja v znaleckom posudku bola určená na základe nájomných zmlúv z rokov 2011, 2012, 2013, 2014 a vzťahovala sa na obdobie, za ktoré žiada žalobca ušlý zisk nahradiť, pričom znalecký posudok, ktorý odčerpateľný zdroj stanovil, nestanovil tento odčerpateľný zdroj len

na rok 2010, ale priemerne ročne na obdobie 20 rokov, pričom rôzne ekonomické ukazovatele, ktoré označuje vo svojom vyjadrení intervenient ako dôvod k tomu, že výška odčerpateľných zdrojov v rokoch 2011, 2012, 2013, 2014, 2015 mohla byť aj nižšia, tak tieto ukazovatele, ako aj možné odchýlky znalec v predmetnom posudku zohľadnil, bolo iba potrebné zo strany intervenienta, aby si tento znalecký posudok dôkladne preštudoval, než sa k nemu bude vyjadrovať. Intervenient tvrdí, že ušlý zisk je potrebné vypočítať ku dňu podania žaloby, avšak žalobca ho predsa vypočítal ku dňu podania žaloby na základe údajov zo znaleckého posudku, ktorý priložil k žalobe a vyčíslenie ušlého zisku predložil ako tabuľkovú prílohu k žalobnému návrhu. Ak súd považoval tabuľkové vyčíslenie ušlého zisku, ktoré žalobca doložil znaleckým posudkom, za neaplikovateľné v konaní sp. zn. 25Cb/58/2016, mal súd stanoviť znalca a zadať úlohu na určenie ušlého zisku za predmetné obdobie. Predložený znalecký posudok dostatočne preukázal, že nehnuteľnosti mohli produkovať odčerpateľný zdroj, a to ročne 15.962,04 Eur, avšak z dôvodu protiprávneho konania žalovaných tieto nehnuteľnosti nemohol žalobca riadne užívať a teda mu ušiel zisk, ktorý žiada v tomto konaní nahradiť. Pokiaľ intervenient tvrdí, že žalobca nepreukázal a ani nevysvetlil, čo sa stalo s nájmom, ktorý prevzal na základe uzatvorených nájomných zmlúv v rozhodnom čase a ani žiadnym spôsobom nepreukázal výšku prevzatého nájomného, žalobca uviedol, že nebol súdom ani žalovaným 1. ani žalovaným 2. ani intervenientom k takémuto vysvetleniu vyzvaný, k definovaniu ušlého zisku, o ktorý žalobca žiada v tomto konaní, takáto informácia (inkasované nájomné) je nepostačujúca, pretože inkasované nájomné nie je ziskom, ziskom je rozdiel medzi príjmami a výdavkami a už vôbec inkasované nájomné nie je postačujúcou informáciou pre definovanie ušlého zisku, ktorý žalobca mohol získať pri riadnom užívaní nehnuteľností, ktoré by nebolo znemožnené okolnosťami zapríčinenými protiprávnym konaním žalovaných. Žalobca ušlý zisk vypočítal, a výpočet doložil tabuľkou s výpočtom a údaje z tabuľky (odčerpateľný zdroj) preukázal priloženým znaleckým posudkom č. 193/2014. O tom ako bolo žalobcovi znemožnené riadne užívanie nehnuteľnosti prebiehajúcim sporom o neplatnosť dražby informoval svedok Ing. V. N. súd v jeho výpovedi dňa 11.10.2018. Žalobca žalobu sp. zn. 3Cb/3/2013 proti ANIMA RK, s.r.o. IČO: 44 287 887, ani žalobu sp.zn. 19Cb/118/2011 súdu nepredkladal, mal za to, že výsluchom štatutárneho zástupcu Ing. V. N. bolo preukázané, že žalobca bol v riadnom užívaní nehnuteľností obmedzený, na tieto skutočnosti uvedené vo výpovedi sa súd, intervenient ani žalovaní nepýtali, nezaujímali ich okolnosti, ktoré bránili riadnemu užívaniu nehnuteľností, avšak tvrdenia vo výpovedi svedka na pojednávaní a vo výsluchu svedka nijako nespochybnili. Ak intervenient mal za to, že tvrdenia svedka Ing. V. N. v jeho výpovedi zo dňa 11.10.2018 sú nepravdivé, mal na to súd a žalobcu upozorniť, čo sa však nestalo. Súd na skutočnosti preukázané svedeckou výpoveďou 11.10.2018 o obmedzeniach v užívaní nehnuteľností neprihliadol a žiadnym spôsobom neodôvodnil, prečo považoval užívanie nehnuteľností za riadne, keď vo výpovedi štatutárneho zástupcu žalobcu bol tvrdý opak, a preto je potrebné rozsudok súdu zrušiť a vrátiť vec na ďalšie dokazovanie, v ktorom súd zistí, ako bol žalobca v užívaní nehnuteľností obmedzený, čo bránilo riadnemu užívaniu nehnuteľností žalobcom, aké opatrenia vykonal žalobca na odstránenie obmedzení v užívaní nehnuteľností a s akým výsledkom, a aký bol ušlý zisk žalobcu a následne súd žalovaných zaviazal, aby tento ušlý zisk žalobcovi nahradili. Žalobca zotrval na tvrdení, že tak žalovaný 1. ako aj žalovaný 2. nevzniesli v koncentračných lehotách žiadne vecné výhrady k znaleckému posudku, a to ani v replike, ani v duplike. K vecnej správnosti predloženého znaleckého posudku sa vyjadruje až intervenient, a to až po uplynutí koncentračnej lehoty, pričom akceptovanie jeho vyjadrenia po rozhodujúcom dátume na predkladanie dôkazov je porušením zásady predkladania dôkazov a tvrdení v koncentračných lehotách, čo vedie k nehospodárnosti a časovej náročnosti konania. Žalobca mal za to, keď konajúci súd na pojednávaní dňa 3.7.2018 uviedol, že pripojí spis okresného súdu Ružomberok sp.zn. 3C/4/2011, že súd bude zo spisu sp. zn. 3C/4/2011 zisťovať, kto a akým spôsobom sa podieľal na protiprávnom konaní, ktoré viedlo k vzniku škody na strane žalobcu, avšak súd od tohto podstatného dokazovania upustil, a to z dôvodu, ktorý podľa názoru žalobcu nemožno považovať za tak závažný (jeho zaslanie na NS SR so spisom 2C/14/2014 na rozhodnutie o dovolaní žalobcu), aby od dokazovania takej podstatnej skutočnosti, kto a akým spôsobom sa podieľal na protiprávnom konaní, bolo upustené. Žalobca uviedol, že súd sa k rozdielnej aplikácii ustanovení OZ a OBZ v premlčaní nároku vydražiteľa (žalobcu) v skutkovo a právne obdobnej veci právoplatne rozhodnutej rozsudkom krajského súdu odlišne od rozhodnutia prvostupňového súdu vo veci sp. zn. 25Cb/58/2016 dôkladne a presvedčivo nevyjadril, čím porušil princíp právnej istoty a čl. 3 ods. 3 CSP. Súd ani intervenient neuviedli dôkladne, prečo vylúčili aplikáciu rozsudku krajského súdu a jeho záverov na plynutie premlčacej doby inak, než že túto aplikáciu automaticky vylúčili. Súd a ani intervenient nevysvetlili, akým spôsobom dospeli k obdobiu 10.10.2010 až 25.02.2012, za ktoré je nárok na náhradu škody čiastočne premlčaný, pričom súd uplatňuje štvorročnú premlčaciu dobu, uplatnenú v zmysle § 394 ods. 3 OBZ, avšak neuvádza spôsob a postup, ako túto štvorročnú premlčaciu

lehotu uplatňuje, kedy začala premlčacia lehota plynúť a kedy uplynula a podľa názoru žalobcu je to pre odôvodnenie výroku súdu podstatné. Súd nevykonával navrhované dokazovanie, napriek tomu, že boli k tomu predložené pádne argumenty a súd dokonca aj dokazovanie začal, ale pre nepodstatné prekážky, ktoré mohli byť pofahky, a tak už dnes aj sú odstránené (spis 3C/4/2011 je späť na Okresnom súde v Ružomberku), súd toto dokazovanie nevykonával a nedostatočne odôvodnil, prečo od dokazovania upustil. Súd nedostatočne odôvodnil rozsudok, najmä zreteľne nezdôvodnil okamih začatia plynutia premlčacej lehoty, nezaoberal sa okolnosťami vzniku ušlého zisku a túto nečinnosť nedostatočne odôvodnil, respektíve zdôvodnil tak, že sa s tým nezaoberal preto, lebo skutkový stav posúdil tak, že žalobca celý hypotetický zisk 77.231,-Eur za predmetné obdobie dosiahol a si tento hypotetický zisk ponechal, čo samozrejme nie je pravda a súd takto posúdil skutkový stav veci nesprávne. Protiprávne konanie žalovaných viedlo k blokácii časti majetku bývalým klientom žalovaného 2. (W. N.), čo malo za následok ujmu žalobcu vo forme nezinkasovaného nájomného, o čom svedčí výpoveď svedka zo dňa 11.10.2018. Žalobca predloženým znaleckým posudkom číslo 193/2014 preukázal, že vydražené nehnuteľnosti mohli produkovať odčerpateľný zdroj, avšak k tomuto odčerpateľnému zdroju sa žalobca počas rozhodujúceho obdobia nedostal, a to je jeho ušlý zisk. Žalovaný 2. dokonca uznal svoj podiel viny na vzniknutej škode žalobcovi a v období medzi 20.8.2015 a 31.12.2015 rokovoval so žalobcom o náhrade škody žalobcovi, avšak žalovaný 2. koncom roku 2015 na základe uvedenia dôvodu, že "náhrada škody nie je po práve od ďalšieho rokovania o náhrade škody a od náhrady škody žalobcovi upustil. Pokiaľ by žalovaný 2. nebol o náhrade škody so žalobcom rokovoval v roku 2015 viac než 4 mesiace a takto žalobcu zavádzal, bol by žalobca podal žalobu na náhradu škody spôsobenej protiprávnym konaním žalovaných bez zbytočného odkladu už po doručení rozsudku sp. zn. 6Co/2/2015 zo dňa 24.6.2015. Žalobca má za to, že súd nedostatočne a nelogicky odôvodnil rozsudok a ani intervenient tvrdenie, že žalobca poberal celý hypotetický zisk 77.231,- Eur a že tento nikomu nemusel vydať a že si tento hypotetický zisk žalobca ponechal, vo svojom vyjadrení nepreukázal a nezdôvodnil. Tvrdenie intervenienta, že ak mal žalobca dojem, že ho niekto v období 19.10.2010 až 20.08.2015 obmedzuje vo výkone jeho vlastníckych práv, mal a mohol sa dožadovať nápravy zákonnými prostriedkami, je nepravdivé. Žalobca sa nápravy dožadoval zákonnými prostriedkami na prvostupňových súdoch v Ružomberku (vec sp. zn. 3Cb/3/2013) a v Žiline (vec sp. zn. 19Cb/118/2011), avšak tieto súdy prerušili konania do doby ukončenia sporu sp. zn. 3C/4/2011 o neplatnosť dražby, a žalobca mohol užívať len tie časti nehnuteľnosti, ktoré W. N. a SSE Distribúcia, a.s. ponechali žalobcovi k užívaniu. Tie časti nehnuteľnosti, ktoré užívali W. N. a SSE Distribúcia, a.s., k tým síce žalobca mal vlastnícke právo, ale na základe protiprávneho konania žalovaných bolo toto vlastnícke právo žalobcu sponchybené a príslušnými súdnymi autoritami nebolo akceptované.

Ak intervenient tvrdí, že skutočnosti tvrdené v odvolaní, že nepoberal nájomné z reštaurácie, ktorá sa nachádza v predmetnej nehnuteľnosti, nie sú rozhodujúce pre rozhodnutie v tejto veci, tak sa mylí, pretože práve takto (neplatením nájomného za podstatnú časť nehnuteľnosti) vznikol žalobcovi ušlý zisk. Vo výpovedi svedka dňa 11.10.2018 jasne zaznelo, že žalobcovi bolo bránené vo výkone vlastníckeho práva, svedok uviedol aj ako bolo vo výkone vlastníckeho práva žalobcovi bránené nielen tretími osobami, ale aj stanoviskom súdnych autorít. Tieto tvrdenia svedka ani žalovaný 1. ani intervenient na pojednávaní dňa 11.10.2018 ani inokedy nespochybnil, nevyvrátil a vo svojom vyjadrení ich bagatelizuje a neprikladá im žiadnu váhu. V danom prípade došlo k zásahu do majetkovej sféry žalobcu a žalobca nemal možnosť nehnuteľnosti riadne užívať a tak mu vznikla škoda vo forme ušlého zisku. Žalobca teda žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

20. K vyjadreniu žalobcu podal žalovaný 1. písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že žalobca prezentuje viacero zásadných skutkových a právnych omylov. Pokiaľ opätovne poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/98/2016 zo dňa 15.11.2016, tak v danej veci sa jednalo o skutkovo a právne odlišnú situáciu ako v prejednávanej veci. Je absolútne nesprávny názor žalobcu, že by sa malo jednať o rovnaké konanie ako prejednávaná vec. Zásadný rozdiel spočíva v odlišnom merite veci. Vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8Co/98/2016 sa jednalo o nárok na vrátenie kúpnej ceny uhradenej za predmet dražby, ktorá bola následne vyhlásená za neplatnú. V tejto veci si však žalobca voči žalovaným 1. a 2. uplatňuje nárok na náhradu škody. Ďalší rozdiel je v postavení subjektov sporu, keď v prípade konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8Co/98/2016 sa jednalo o občianskoprávny vzťah, pričom v prejednávanej veci ide o vzťah obchodnoprávny. Fakt, že žalobca nerozlišuje medzi aplikovateľnosťou OZ na jednej strane a OBZ na strane druhej, nemôže viesť a ani nevedie k nezákonnosti alebo k nesprávosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Žalobca neprihliada na znenie ust. § 1 ods. 1, 2 OBZ. Uplatnený nárok žalobcu bolo možné posúdiť výlučne podľa ustanovení Obchodného zákonníka, súd prvej inštancie tak absolútne správne vyhodnotil dĺžku

premlčacej doby na uplatnenie nároku žalobcu na súde ako aj začiatok jej plynutia. V prípade polemiky žalobcu o možnosti posudzovať jeho nárok podľa ustanovení Občianskeho zákonníka s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/98/2016 zo dňa 15.11.2016 sa jedná o zásadný argumentačný omyl žalobcu, ktorý je v priamom rozpore nielen s týmito zákonnými ustanoveniami, ale aj so základnými východiskovými princípmi právneho štátu SR. Vo vzťahu k vzájomnej súvislosti ust. § 268, § 394 ods. 3 a § 398 OBZ, žalovaný 1. pre doplnenie jeho doterajšej argumentácie uvádza, že § 268 Obchodného zákonníka, na ktorý odkazuje § 394 ods. 3 Obchodného zákonníka, upravuje užšiu podmnožinu zodpovednostných vzťahov než § 398 OBZ. Uvedený rozdiel jasne vyplýva z použitých výrazových prostriedkov označených zákonných ustanovení. V prípade uplatnenie nároku na náhradu škody pre neplatnosť právneho úkonu, je aplikácia § 398 OBZ vylúčená. V takomto prípade je možné aplikovať výlučne § 394 ods. 3 OBZ z dôvodu priameho odkazu uvedeného ustanovenia práve na § 268 OBZ, podľa ktorého kto spôsobil neplatnosť právneho úkonu, je povinný nahradiť škodu osobe, ktorej bol právny úkon určený, ibaže táto osoba o neplatnosti právneho úkonu vedela. Žalobca akoby v tejto súvislosti nerozlišoval, že nie každý nárok na náhradu škody, musí mať svoj základ alebo pôvod v neplatnosti právneho úkonu. Žalovaný 1. preto v žiadnom prípade nefavorizuje, či nezaznáva vybrané ustanovenia OBZ ako žalobca, ale aplikuje na prejednávajú právnu vec správne zákonné ustanovenia s ohľadom na žalobcom vymedzený predmet konania a uplatnený nárok. Ak by žalobca odvodzoval svoj nárok od neplatnej zmluvy o vykonaní príslušnej dobrovoľnej dražby a nie od určenej neplatnosti dobrovoľnej dražby tak, ako uvádza žalobca, došlo by k premlčaniu jeho nároku, práve s poukazom na § 268 v spojení s § 394 ods. 3 OBZ, ešte v skoršom časovom období. Uzatvorenie zmluvy o dobrovoľnej dražbe musí vždy predchádzať samotnej dobrovoľnej dražbe. Ak teda bola zo strany žalovaných 1. a 2., ako aj zo strany intervenienta vystupujúceho na žalovaného 1. dôvodne vznesená námietka premlčania, keďže dobrovoľná dražba, od ktorej neplatnosti žalobca odôvodňuje svoj nárok, sa konala už dňa 12.10.2010 a žaloba žalobcu bola súdu doručená až dňa 25.2.2016, bola by ešte dôvodnejšia takto vznesená námietka premlčania v prípade, ak by súd mal nárok žalobcu odvodzovať od časovo skoršej skutočnosti t. j. odo dňa uzatvorenia zmluvy o vykonaní príslušnej dobrovoľnej dražby. Žalobca teda v podstate tvrdí, že k premlčaniu jeho nároku malo dôjsť ešte výrazne skôr ako vyplýva z napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Žalobca sa dostáva do vnútorného rozporu aj vtedy, keď na jednej strane tvrdí, že si podanou žalobou mal uplatniť nárok titulom tzv. abstraktného ušlého zisku za žalované obdobie, avšak na druhej strane žalobca v konaní poukazoval a doposiaľ poukazuje výlučne na ním uzatvorené zmluvné vzťahy. V prípade tzv. hypotetického ušlého zisku sa ale jedná o priemernú ziskovosť vybraného odvetvia podnikania, v ktorom poškodená strana pôsobí. Žalobca však zjavne takúto priemernú ziskovosť vybraného odvetvia podnikania ani nepreukázal a svoj nárok podanou žalobou a ani v rámci konania pred súdom prvej inštancie v takomto smere ani nevymedzil. Žalobca nesprávne stotožňuje svedeckú výpoveď s výpoveďou svojho štatutárneho zástupcu. Štatutárneho zástupcu právnickej osoby ako subjektu sporu totiž nemožno považovať za svedka, ale za zástupcu strany sporu v konaní. Žalobca sa snaží priznať účastníckej výpovedi svojho štatutárneho zástupcu status svedeckej výpovede, čo nie je možné. Za nóvum považuje žalovaný 1. názor žalobcu, že svedecká výpoveď, pokiaľ nebola spochybnená, sa považuje za pravdivú, bez potreby preukazovania jej pravdivosti. V prejednávanej veci nebol vypočutý žiadny svedok, pričom na hodnotenie svedeckej výpovede platí ust. § 191 CSP. Mylnosť pri definovaní uplatneného nároku žalobcu je daná aj tým, že žalobca rozvádza užívanie príslušných daných nehnuteľností tretími osobami bez údajného platenia nájomného. Táto okolnosť však nemá s meritom veci akýkoľvek súvis a predstavuje len ďalšiu zmätočnosť v tvrdeniach žalobcu. Bolo len vecou žalobcu v konaní prípadne preukázať, resp. preukazovať, v akom rozsahu nemohol príslušné nehnuteľnosti a pre akú príčinu údajne užívať a ako takýto stav mal v konkrétnom peňažnom vyjadrení eventuálne zasiahnuť do jeho majetkovej sféry. V tomto smere dôkazné bremeno zaťažovalo výlučne žalobcu. Žalobca však na preukázanie tvrdení nepredložil žiadny dôkaz a nenavrhol ani vykonanie akéhokoľvek dokazovania. Neunesenie dôkazného bremena žalobcom nie je ale možné dávať na ťarchu súdu prvej inštancie, ako sa to snaží žalobca účelovo prezentovať. Navyiac žalobca evidentne nesprávne vyhodnocuje, aké zákonné predpoklady by museli byť splnené pre priznanie ním tvrdeného abstraktného ušlého zisku, ako sa takýto ušlý zisk vypočítava a preukazuje, aké okolnosti sú v tomto smere po právnej stránke podstatné a dôležité a aké nie, akým spôsobom sa vyhodnocuje pojmový znak „pravidelný chod vecí.“ Už samotné vyjadrenie žalobcu, podľa ktorého sa mal snažiť maximálnym spôsobom využívať príslušné nehnuteľnosti, samo o sebe najviac spochybňuje nárok žalobcu a jeho dôvodnosť. Napokon fakt, že žalobca za žalované obdobie dosiahol z príslušných nehnuteľností príjem, nie je absolútne sporný a vychádza nielen z výpovede samotného štatutárneho zástupcu žalobcu, ale aj z listinných dôkazov predložených žalobcom tvoriacich súčasť súdneho spisu.

21. K vyjadreniu žalobcu podal intervenient na strane žalovaného 1. písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že v danom prípade niet žiadnych pochyb o tom, že konanie sp. zn. 25Cb/58/2016 je obchodno-právnym sporom, na základe čoho je nutné aplikovať na predmetné konanie ustanovenia špeciálnej právnej úpravy uvedené v OBZ a až v prípade absencie špeciálnej úpravy je možné aplikovať ustanovenia všeobecnej právnej úpravy uvedené v OZ, čo napokon konštatoval aj prvoinštančný súd. Určenie začiatku plynutia premlčacej doby nároku domáhať sa náhrady škody spôsobenej v dôsledku neplatnosti dražby nehnuteľnosti, je upravené v ust. § 394 ods. 3 OBZ, ktoré jasne hovorí o tom, že premlčacia doba na náhradu škody spôsobenej neplatnosťou právneho úkonu začína plynúť dňom, kedy sa právny úkon stal neplatným. Pri absolútnej neplatnosti, ako aj relatívnej neplatnosti právnych úkonov, ak sa jej oprávnená osoba dovoľá, bude začiatok plynutia premlčacej doby spojený s okamihom vzniku právneho úkonu, pričom objektívne zistenie, že určitý právny úkon je neplatný, nebude mať na počiatok plynutia premlčacej doby žiaden vplyv. Žalobca však začiatok plynutia premlčacej doby nesprávne odvodzuje odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu, ktorým bola vyslovená neplatnosť vykonanej dražby, pričom uvedené preukazuje rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/98/2016, ktoré konanie bolo občianskoprávnym, pričom toto konanie je obchodnoprávnym. Začiatok plynutia premlčacej doby v prípade OBZ a OZ je upravený odlišne, pričom v obchodnoprávnom spore je potrebné pri určení začiatku plynutia premlčacej doby postupovať v zmysle § 394 ods. 3 OBZ. Intervenient odmieta tvrdenia žalobcu, že by bez akéhokoľvek zmysluplného dôvodu stotožňoval vedomosť poškodeného o neplatnosti zmluvy s vedomosťou o vzniku škody. Napak, intervenient jasne uviedol, že v danom prípade začína premlčacia doba plynúť už okamihom neplatnosti právneho úkonu a to bez ohľadu na to, či poškodená osoba o neplatnosti vie. Intervenient odmieta, že neuviedol, kedy nastal okamih neplatnosti právneho úkonu. Nie je predsa povinnosťou intervenienta podávať žalobcovi výklad jednotlivých ustanovení OBZ. Žalobca nesprávne uvádza, že na plynutie premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia v prípade obchodnoprávných sporov sa vzťahuje ust. § 107 ods. 1 OZ. V tom prípade sa predsa aplikuje ust. § 394 ods. 2 OBZ. Ak teda ešte pred samotným právoplatným rozhodnutím o neplatnosti dražby podal žalobca žalobu o vrátenie sumy zaplatenej za vydraženú nehnuteľnosť, vedel o začatí plynutia premlčacej doby a teda obdobným spôsobom mal postupovať aj v tomto prípade, teda podať žalobu o náhradu škody - ušlého zisku, čím by zabránil plynutiu premlčacej doby. Ak žalobca vedel, kto bol navrhovateľom dražby a kto prijal zaplatenú kúpnu cenu za nehnuteľnosť a túto podal práve z dôvodu konania o určenie neplatnosti dražby, vedel potom aj kto by niesol zodpovednosť za prípadný ušlý zisk, nakoľko ide o tie isté subjekty zodpovednosti za neplatnú dražbu/náhradu ušlého zisku. Nesprávne je tiež tvrdenie žalobcu ohľadom začiatku plynutia premlčacej doby na náhradu ušlého zisku opierajúc sa o ust. § 398 OBZ, nakoľko začiatok plynutia premlčacej doby na náhradu škody je upravený konkrétnejšie v ust. § 394 ods. 3 OBZ. Nepravdivé je tvrdenie žalobcu, že súd vo svojom rozsudku neuviedol, kedy začala plynúť premlčacia doba na náhradu ušlého zisku. Súd uviedol, že v tomto prípade platí ust. § 394 ods. 3 OBZ, dokonca súd uvedením konkrétnych dátumov (10.10.2010 - 25.1.2012) vymedzil premlčaný nárok žalobcu na náhradu ušlého zisku. Rozsudok súdu je tak v otázke premlčania správny. Pokiaľ ide o predložený znalecký posudok, metodiku určenia výšky ušlého zisku za obdobie od 19.10.2010 do 20.8.2015 z tzv. odčerpateľného zdroja, ktorého suma bola určená v znaleckom posudku vo výške 15.962,04 Eur ročne, a táto bola potom len vynásobená počtom rokov, je nesprávna, nakoľko takto žalobca vypočítal len predpokladanú teda imaginárnu škodu, a nie reálnu škodu, ktorá mu reálne vznikla v dôsledku neplatnej dražby. Reálnu škodu pritom žalobca v konaní nevyčíslil, aj keď tak mal urobiť. Žalobca uviedol, že vie presne povedať, koľko v predmetnom období inkasoval za nájom a aké mal výdavky čím teda potvrdil, že výšku ušlého zisku vie presne určiť. Vo svojom vyjadrení v spore sp. zn. 9Cb/89/2017 žalobca deklaroval, že za obdobie od 19.10.2010 do 20.8.2015 zinkasoval za nájom nehnuteľnosti sumu 64.743,97 Eur, pričom jeho náklady na nehnuteľnosť boli vo výške 61.518,47 Eur, teda za predmetné obdobie výška zisku bola 3.225,50 Eur. Deklarovaná suma zisku za užívanie nehnuteľnosti za obdobie od 19.10.2010 do 20.8.2015 v spore sp. zn. 3.225,50 Eur je v hrubom nepomere s deklarovanou výškou zisku, ktorý mal žalobcovi ujsť v tomto spore vo výške 77.231,- Eur. Prílohami k znaleckému posudku boli uzatvorené nájomné zmluvy medzi žalobcom ako prenajímateľom a tretími subjektmi ako nájomcami, čím je preukázané, že žalobca nehnuteľnosť riadne užíval, čím nemohlo u neho dôjsť k ušlému zisku. Ak však žalobca rozporoval riadne užívanie nehnuteľnosti, mal uvedené tvrdenia riadne preukázať, čo sa však nestalo. V tomto smere žalobca neunesol bremeno dôkazu, nakoľko nepredložil dôkazy preukazujúce nemožnosť riadneho užívania nehnuteľnosti. Odčerpateľný zdroj uvedený v znaleckom posudku nie je postačujúcim podkladom na vyčíslenie ušlého zisku. Znalecký posudok bol vypracovaný pre účely sporu na Okresnom súde Ružomberok sp. zn. 3C/4/2011 za účelom určenia všeobecnej

hodnoty nehnuteľnosti ku dňu konania dražby, t. j. k 12.10.2010 a nie za účelom určenia výšky ušlého zisku, ktorého sa domáha žalobca v tomto spore. Žalobca uviedol, že vie presne povedať, koľko v predmetnom období inkasoval za nájom a aké mal výdavky. Predložil dôkaz, z ktorého vyplýva, že v predmetnom období mal čistý zisk 3.225,50 Eur. Aplikovateľnosť znaleckého posudku bola zo strany žalovaných 1. a 2., ako aj intervenienta rozporovaná. Nie je správne vytykať súdu, že sám z vlastnej iniciatívy nepožiadal o predloženie dôkazov preukazujúcich správnosť postupu žalobcu pri určení výšky ušlého zisku, pretože takýto postup nie je v súlade s ust. § 185 ods. 2 CSP. Výška tzv. odčerpateľného zdroja v nasledujúcich rokoch 2011-2015 nebola žiadnym spôsobom v predmetnom znaleckom posudku určená, pričom táto mohla byť aj nižšia ako výška odčerpateľného zdroja určená v roku 2010, nakoľko táto skutočnosť závisí od rôznych ekonomických ukazovateľov. Žalobca vypočítal výšku ušlého zisku z tzv. odčerpateľného zdroja vypočítaného v znaleckom posudku, ktorý bol vypracovaný dňa 23.7.2014, a to podľa stavu ku dňu konania dražby, t. j. ku dňu 12.10.2010. Ak chcel žalobca svoj ušlý zisk preukazovať tzv. odčerpateľným zdrojom, tento mal byť určený ku dňu podania žaloby, t. j. ku dňu 22.2.2016. Bolo úlohou žalobcu správnosť rozporovaného znaleckého posudku preukázať, a to aj napr. vypracovaním nového súkromného znaleckého posudku. Dňa 12.10.2010 nadobudol žalobca vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti, na základe čoho aj predmetnú nehnuteľnosť v rozhodnom čase užíval, požíval jej plody a úžitky, o čom nasvedčujú nájomné zmluvy a dodatky k týmto nájomným zmluvám, ktoré uzatvoril žalobca v právnom postavení prenajímateľa a tieto tvorili prílohu k znaleckému posudku. Preto nie je možné považovať tvrdenia žalobcu ohľadom nemožnosti riadneho užívania nehnuteľnosti za pravdivé, nakoľko v rozhodnom čase mal žalobca k nehnuteľnosti vlastnícke právo a s touto nehnuteľnosťou v plnom rozsahu bez akýchkoľvek obmedzení nakladal. Skutočnosť, že údajne niektorí nájomníci neplatili žalobcovi dohodnuté nájomné za nájom niektorých častí nehnuteľnosti, nie je dôkazom, že by žalobca predmetnú nehnuteľnosť v rozhodnom období nemohol riadne užívať. Navyše ide len o jednostranné tvrdenia žalobcu bez ich riadneho preukázania (napr. výpisom z bankového účtu, predložením žaloby podanej na Okresný súd Ružomberok voči spoločnosti ANIMA RK, s. r. o. a predložením žaloby podanej na Okresný súd Žilina voči spoločnosti SSE - Distribúcia, a. s.) V prípade, ak by aj uvedení nájomníci neplatili žalobcovi za nájom niektorých častí nehnuteľnosti dohodnuté nájomné, ide o zodpovednostný vzťah medzi žalobcom a tým ktorým nájomcom a akékoľvek vyvodzovane dôsledkov voči žalovaným 1. a 2. a intervenientovi z dôvodu porušenia povinnosti zo strany nájomcov je absolútne vylúčené. K preukázaniu škody neboli zo strany žalobcu predložené žiadne relevantné dôkazy, ktoré by odôvodňovali vznik škody v príčinnej súvislosti s neplatnosťou dražby a ďalším pravidelným behom podnikania žalobcu. Intervenient odmietol tvrdenia žalobcu, že by žalovaní 1. a 2. a intervenient nevzniesli vecné výhrady k predloženému znaleckému posudku, ako aj to, že by svoje námietky vzniesli po koncentračnej lehote. Intervenient do konania vstúpil až dňa 18.7.2017, pričom ku všetkým sporným skutočnostiam sa riadne vyjadril vo svojom písomnom podaní zo dňa 2.3.2018, teda ešte pred prvým pojednávaním. Preto sú tvrdenia žalobcu o spochybňovaní záverov znaleckého posudku zo strany intervenienta po koncentračnej lehote účelové. Pokiaľ súd nevykoná dokazovanie pripojením spisu sp. zn. 3C/4/2011, tak predloženie tohto spisu nebolo pre rozhodnutie vo veci podstatné a spis nebolo možné predložiť z objektívnych dôvodov, preto súd správne upustil od takéhoto dokazovania. Nakoľko bol žalobca účastníkom konania sp. zn. 3C/4/2011 na Okresnom súde Ružomberok, tak mohol predložiť všetky relevantné dokumenty z tohto konania. V tomto kontexte žalobca neuniesol dôkazné bremeno. Žalobca nesprávne tvrdí, že súd sa vôbec nevyšporiadal s tým, prečo na rozsudok krajského súdu neprihliadol. Rozsudok krajského súdu, na ktorý poukázal žalobca bol po právnej stránke predovšetkým podľa jednotlivých ustanovení Občianskeho zákonníka, pričom predmetné konanie je obchodnoprávnym sporom, preto akákoľvek aplikácia OZ je vylúčená, čo takisto konajúci súd konštatoval vo svojom odôvodnení rozsudku. Súd tiež riadne a dostatočným spôsobom odôvodnil, prečo považuje časť žalobou uplatneného nároku za premlčaný a zároveň uviedol konkrétne obdobie (10.10.2010 - 25.2.2012), za ktoré považuje nárok žalobcu za premlčaný. Intervenient tiež nesúhlasil s tvrdeniami žalobcu, že prvoinštančný súd nedostatočne odôvodnil rozsudok, pretože sa nezaoberal skutočnosťami, ktoré boli rozhodujúce pre správne rozhodnutie vo veci. Súd vo svojom rozsudku uviedol, že pre správne posúdenie veci bolo potrebné v konaní posúdiť otázku 1. začiatku plynutia premlčacej doby, 2. vzniku a výšky ušlého zisku a 3. otázku príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti žalovaného 1. a žalovaného 2. a vznikom ušlého zisku. So všetkými uvedenými skutočnosťami sa súd zaoberal, právne ich posúdil a vo veci rozhodol, pričom sa vo svojom rozsudku podrobne vyjadril ku všetkým rozhodujúcim skutočnostiam. Keďže dospel k záveru, že u žalobcu nedošlo k vzniku ušlého zisku, nebolo potrebné, aby sa zaoberal otázkou príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti žalovaného 1. a žalovaného 2. a vznikom ušlého zisku. Nebolo preto ani potrebné vykonať dokazovanie pripojením spisu 3C/4/2011 za účelom zistenia miery zodpovednosti toho ktorého žalovaného. Súd tiež nevykonanie

znaleckého dokazovania dostatočným a presvedčivým spôsobom zdôvodnil. V rozhodnom čase mal žalobca vlastnícke právo k nehnuteľnosti a s touto v plnom rozsahu bez akýchkoľvek obmedzení nakladal. Nárok žalobcu na náhradu ušlého zisku je neoprávnený, preto nebolo potrebné sa zaoberať konkrétnou výškou nároku žalobcu a teda vykonanie navrhovaného znaleckého dokazovania by bolo nadbytočné a neučelné. Ak žalobca v konaní tvrdí, že niektorí nájomníci neplatili žalobcovi dohodnuté nájomné za nájom časti nehnuteľnosti, bol povinný túto skutočnosť v konaní preukázať, čo však neurobil, čím neunesol dôkazné bremeno. Zo strany žalobcu nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by bol povinný vrátiť získaný zisk z užívania nehnuteľnosti na základe čoho potom súd dospel k správne mu zisteniu, že ušlý zisk požadovaný v konaní zo strany žalobcu vo výške 77.231,- Eur si žalobca ponechal a tento naďalej užíva. Pre rozhodnutie vo veci pritom nie je rozhodujúce, či žalobca mal k dispozícii zisk vo výške 77.231,- Eur alebo v inej výške. Rozhodujúce je, že v konaní bolo preukázané, že žalobca mal možnosť užívať v rozhodnom období danú nehnuteľnosť a brať z nej úžitky, čo aj vykonával, nakoľko bol právne jej vlastníkom, a teda mu žiadna škoda nemohla vzniknúť. Skutočnosť tvrdená žalovanými 1. a 2. a intervenientom o riadnom užívaní nehnuteľnosti, bola v konaní riadne preukázaná, a to nájomnými zmluvami a dodatkami k týmto nájomným zmluvám, ktoré uzatvoril žalobca v právnom postavení prenajímateľa a tieto tvorili prílohu k znaleckému posudku, ako aj výpoveďou žalobcu na pojednávaní dňa 11.10.2018. Bol to práve žalobca, ktorý uvedenú ním potvrdenú skutočnosť začal neskôr namietat. Skutočnosť, že údajne niektorí nájomníci neplatili žalobcovi dohodnuté nájomné za nájom časti nehnuteľnosti, nie je dôkazom, že by žalobca v rozhodnom období nemohol riadne užívať. Ide len o jednostranné tvrdenia žalobcu bez ich riadneho preukázania. Ak by aj niektorí nájomníci neplatili žalobcovi za nájom niektorých častí nehnuteľnosti dohodnuté nájomné, ide o zodpovednostný vzťah medzi žalobcom a tým ktorým nájomcom a akékoľvek vyvodzovanie dôsledkov voči žalovaným 1. a 2. a intervenientovi z dôvodu porušenia povinností zo strany nájomcov je vylúčené. Intervenient teda požadoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

22. Ďalšie vyjadrenia strany v odvolacom konaní nepodali.

23. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d/, e/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keď rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP.

24. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobu žalobcu o zaplatenie ušlého zisku vyčísleného vo výške 77.231,- Eur z dôvodu neplatnosti dražby, ktorú neplatnosť spôsobili porušením svojich právnych povinností žalovaní 1. a 2. v celom rozsahu zamietol dôvodiac, že v spore nebolo preukázané, že by žalobcovi v tejto súvislosti ušlý zisk vôbec vznikol, keďže žalobca po celú rozhodnú dobu za ktorú si ušlý zisk uplatnil, predmetnú vydraženú nehnuteľnosť užíval, prenajímal, určoval výšku nájomného a bral za tento prenájom nájomné, teda mal k dispozícii celý zisk z užívania nehnuteľnosti a z tejto sumy nemusel nikomu nič vrátiť, nedošlo teda u neho k žiadnej majetkovej ujme vo forme ušlého zisku ako straty očakávaného výnosu. Súd prvej inštancie posúdil tiež nárok žalobcu za obdobie od 10.10.2010 do 25.2.2012 v zmysle § 394 ods. 3 OBZ za čiastočne premlčaný.

25. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku na náhradu ušlého zisku v otázke posúdenia vzniku ušlého zisku na strane žalobcu, a pretože v celom rozsahu v tejto časti zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov

a odkazuje na výstižné, správne, presvedčivé a v relevantnom vyčerpávajúce odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa už iba nasledovné:

26. V predmetnej právnej veci sa žalobca domáhal náhrady ušlého zisku, ktorý mu mal vzniknúť pre neplatnosť dražby, ktorú neplatnosť svojím protiprávnym konaním spôsobili žalovaní 1. a 2. Súd prvej inštancie nárok žalobcu zamietol, nakoľko v spore sa žalobcovi vznik ušlého zisku nepodarilo preukázať. S týmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje.

27. Povinnosť nahradiť škodu je osobitným právnym dôvodom vzniku záväzkového právneho vzťahu. V tomto prípade možno hovoriť o vzniku záväzkového právneho vzťahu zo zákona. Dôvodom vzniku tohto záväzku je protiprávne konanie škodcu. Obsahom tohto záväzkového právneho vzťahu je povinnosť subjektu, ktorý škodu spôsobil inému (škodca), ju nahradiť a právo subjektu, ktorému bola škoda spôsobená (poškodený) uplatniť si právo na náhradu škody. Ako správne uviedol súd prvej inštancie, predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu v obchodnoprávných vzťahoch sú: a) protiprávny úkon, b) vznik škody a c) príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody. Všetky uvedené predpoklady majú v zmysle OBZ objektívnu povahu. Existenciu všetkých troch predpokladov musí v spore preukázať poškodený, jeho zaťažuje v tomto smere dôkazné bremeno. Ak niektorý z uvedených všeobecných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu nie je dostatočne preukázaný, nemôže súd náhradu škody priznať.

28. V danom prípade, pokiaľ ide o existenciu protiprávneho úkonu, ten mal spočívať v porušení povinnosti žalovanými upravenými v ust. § 33 ods. 3 a 4 ZoDD. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca priloženými rozsudkami určujúcimi neplatnosť dražby preukázal protiprávne konanie žalovaných 1. a 2. a teda aj osoby zodpovedné za škodu. Nakoľko tento záver súdu prvej inštancie nebol napadnutý odvolaním, nie je ani predmetom odvolacieho prieskumu.

29. Avšak ďalším nevyhnutným predpokladom náhrady škody je existencia škody, t. j. majetkovej ujmy, ktorá sa prejaví v majetku poškodeného. Rozoznávame pritom dva druhy škôd, a to skutočnú škodu a ušlý zisk. Skutočná škoda a ušlý zisk spolu predstavujú všetku škodu. Ušlý zisk, ktorý si žalobca uplatnil v tomto spore, je majetková ujma spočívajúca v tom, že nedošlo k zväčšeniu majetku poškodeného, ktoré nebyť vzniku škody, bolo možné vzhľadom na okolnosti (pravidelný beh vecí) odôvodnene očakávať. Ušlý zisk je zisk, ktorý by bola poškodená strana dosiahla, keby nenastala škodná udalosť, t. j. porušenie povinnosti. Ušlý zisk musí rovnako preukázať poškodená strana. Aj tu však ide o škodu, ktorá nastala, lebo výsledkom dokazovania musí byť preukázané, že ušlý zisk by poškodený dosiahol. Dôkaz o existencii ušlého zisku musí byť jednoznačný, neobstojí iba špekulácia, ale musí byť zistená pravdepodobná výška ušlého zisku blížiac sa istote.

30. Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného, ale stratou očakávaného výnosu. Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť na isto preukázané, že pri pravidelnom behu vecí mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu. Pre výšku ušlého zisku je rozhodujúce, akému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo konanie škodcu (škodná udalosť), teda konkrétne o aký reálne dosiahnuteľný príjem poškodený prišiel (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 21.12.2009, sp. zn. 4 M Cdo 23/2008).

31. Medzi typické príklady straty zisku patrí prípad, keď v dôsledku škodového deja nemohol vlastník veci realizovať úžitkovú hodnotu veci tým, že ju dá do prenájmu inému za odplatu. Výška ušlého zisku v podobe straty príjmu za prenájom nehnuteľnosti sa viaže k sume, ktorú by poškodený v predmetnom období za obvyklých okolností na danom mieste získal na nájomnom na základe platnej nájomnej zmluvy zodpovedajúcej bežným pomerom, od ktorej je potrebné odpočítať sumu, ktorú by musel na dosiahnutie tohto zisku vynaložiť. V rámci konania o náhrade škody musí teda žalobca tvrdiť a preukázať, že v predmetnom období hodlal a mal zároveň reálnu možnosť konkrétne priestory za určitú sumu prenajať a že by sa tak pri normálnych udalostiach stalo, nebyť protiprávneho konania žalovaného (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 30.1.2003, sp. zn. 25 Cdo 676/2001).

32. V zmysle ust. § 381 OBZ zákon zvyhodňuje poškodeného a dáva mu možnosť požadovať buď ušlý zisk, ktorý by bol dosiahol, alebo náhradu zisku, ktorý sa spravidla dosahuje v poctivom obchodnom styku za podmienok obdobných podmienkam porušenej zmluvy v okruhu podnikania, v ktorom podniká, tzv. abstraktný ušlý zisk. Výšku obvyklého zisku v tom ktorom odvetví, je možné zistiť aj znaleckým dokazovaním. Obvyklý zisk nie je možné priznať vtedy, ak by poškodený nemal nárok na ušlý zisk. Z dikcie zákona totiž vyplýva, že poškodená strana môže požadovať obvyklý ušlý zisk ako alternatívnu namiesto skutočne ušlého zisku

33. Ďalším nevyhnutným predpokladom zodpovednosti za škodu je existencia príčinnej súvislosti, čo znamená, že medzi porušením povinnosti (príčinou) a vznikom škody (následkom) musí byť vzťah príčiny a následku, teda to, že bez porušenia povinnosti by škodná udalosť nevznikla. Táto príčina je právne relevantná len vtedy, keď je priama a nie sprostredkovaná. Príčinná súvislosť teda musí byť preukázaná medzi konaním a vznikom škody. Zodpovednosť je daná len vtedy, keď vzniknutá škoda je v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti (kauzálny nexus). Nie každé porušenie povinnosti je v príčinnej súvislosti so vzniknutou škodou, pretože škoda nebude následkom (dôsledkom) porušenia povinností. Ide o takú príčinu, bez ktorej by škoda nielen nevznikla, ale nevznikla by ani v existujúcom rozsahu.

34. Platí, že majetková ujma spôsobená tým, že škodná udalosť zasiahla do priebehu deja vedúceho k určitému zisku sa odškodňuje len za predpokladu, že k nej došlo v príčinnej súvislosti so škodnou udalosťou. Príčinnú súvislosť rovnako dokazuje poškodený. Príčinná súvislosť musí byť nielen tvrdená (domnelá), ale musí byť bezpečne preukázaná a bezprostredná (Ústavný súd SR, sp. zn. I. ÚS 177/08).

35. Otázka príčinnej súvislosti medzi určitým protiprávnym konaním a konkrétnou škodou je otázkou skutkovou, súd zisťuje jej existenciu. Právnym posúdením je vymedzenie, medzi akou ujmom (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma) za ktorú sa požaduje náhrada. Preto vo vzťahu medzi konkrétnou ujmom poškodeného (ak vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) sa zisťuje príčinná súvislosť (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR z 27.8.2008, sp. zn. 32Cdo2749/2007).

36. Príčinná súvislosť (kauzálny nexus) ako jeden zo základných predpokladov zodpovednosti za škodu vyžaduje, aby protiprávne konanie a vznik škody boli v logickom slede, teda aby protiprávne konanie bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie, bez ktorého by škoda následne nevznikla. Základom je úvaha, či by škodlivý následok nastal bez konania škodcu. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by daná nebola. Podľa teórie adekvátnej príčinnej súvislosti, príčinná súvislosť je daná vtedy, ak je škoda podľa všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúseností adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu. (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 31.7.2012, sp. zn. 6Cdo/89/2011, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31.1.2012, sp. zn. 6 M Cdo 11/2010).

37. Pokiaľ ide o posúdenie otázky, v čom konkrétne mala spočívať škoda vo forme ušlého zisku žalobcu, podstatné v danej veci bolo opísanie skutkového stavu veci žalobcom. V sporovom konaní, ktoré je ovládané dispozičnou zásadou platí, že súd je viazaný žalobou a uplatnený nárok je charakterizovaný opísaním skutkových okolností, ktorými žalobca svoj nárok zdôvodňuje, keď skutkovým základom opísaným v žalobe v spojitosti s petítom je potom vymedzený základ nároku uplatneného žalobcom, ktorý je premetom konania.

38. Pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností predstavuje teda samotný základ žaloby. Žalobca má zrozumiteľne a určito opísať okolnosti, ktoré ho viedli k podaniu žaloby, teda skutkový dej. Tvrdenia, z ktorých má vyplynúť oprávnenosť uplatneného nároku, by mali byť jednoznačné, konkrétne, aby nemohlo dôjsť k zámene s iným skutkom. Zákon tiež v ust. § 32 ods. 2 CSP uvádza, že opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy.

39. Žalobca v podanej žalobe zo dňa 22.2.2016 svoj nárok na náhradu ušlého zisku opísal tak, že žalovaní 1. a 2. uzavretím neplatnej zmluvy o vykonaní dražby, čo bolo prvotným dôvodom neplatnosti dražby, zodpovedajú žalobcovi za škodu spôsobenú neplatnosťou dražby, pričom túto škodu si žalobca

uplatňoval ako možný ušlý zisk za konkrétne obdobie od 19.10.2010 (kedy prevzal nehnuteľnosť po dražbe) do 20.8.2015 (kedy nehnuteľnosť musel odovzdať v dôsledku vyslovenej neplatnosti držby súdom), ktorý mohol byť dosahovaný z danej nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom dražby, vypočítaný v znaleckom posudku č. 193/2014 Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline ako tzv. odčerpateľný zdroj. Iné skutkové okolnosti žalobca v žalobe neuvádzal.

40. Z predloženého znaleckého posudku č. 193/2014 zo dňa 23.7.2014 potom vyplýva, že tento bol vypracovaný pre účely zistenia všeobecnej hodnoty vydraženej nehnuteľnosti. Znalci v danom znaleckom posudku posudzovali hrubý výnos aj predpokladané náklady danej nehnuteľnosti, ako aj možnú stratu a stanovili výšku odčerpateľného zdroja na 15.962,04 Eur/rok. Znalci v posudku vychádzali z nájomných zmlúv uzavretých žalobcom (JANIS TURIST s. r. o.), pričom tiež porovnávali, či výška nájomnej sadzby zodpovedá predpokladaným nájomným sadzbám porovnateľných priestorov v meste Ružomberok, pričom minimálne pri nájomnej zmluve uzavretej so spol. Anima RK, s. r. o. dospeli k záveru, že nájomná sadzba bola neobjektívna a použili vyššiu sadzbu nájomného zistenú z realitných portálov. Žalobca potom znalcami zistenú sumu za rok, prepočítal na celé uplatnené obdobie na sumu spolu v celkovej výške 77.231,- Eur.

41. V podaní zo dňa 13.3.2017 žalobca dôvodil, že ak bol žalobca zbavený vlastníckeho práva k danej nehnuteľnosti z dôvodov, za ktoré zodpovedajú žalovaní, nepochybne tým žalovaní zodpovedajú za škodu, ktorá žalobcovi vznikla tým, že nemohol poberať úžitky z danej veci; pričom skutočný ušlý zisk bol podľa žalobcu vypočítaný predloženým znaleckým posudkom, na základe skutočných príjmov z tejto nehnuteľnosti, najmä z nájmu a nákladov, ktoré sú potrebné na ich dosiahnutie. Na pojednávaní dňa 3.7.2018 žalobca dôvodil, že tým, že stratil svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti, ktorú nadobudol za účelom podnikania, vznikla mu škoda spočívajúca v ušlom zisku titulom ušlých výnosov z tejto nehnuteľnosti, ktorá výška škody je daná znaleckým posudkom.

42. Z takto opísaného skutkového stavu žalobcom je zrejmé, že si podanou žalobou uplatnil ušlý zisk za obdobie, kedy bol po udelení príklepu vlastníkom danej nehnuteľnosti, teda mal v rozhodnom období danú nehnuteľnosť plne vo svojej dispozícii, preukázateľne uzatváral nájomné zmluvy s nájomcami, s čím je nerozlučne spätá aj dohoda o výške nájomného, sám sa rozhodoval o investíciách do danej nehnuteľnosti, bol teda samotným prenajímateľom, poberal úžitky z danej nehnuteľnosti titulom nájomného z nájomných zmlúv, ktoré niektoré z nich boli aj súčasťou predloženého znaleckého posudku. Z toho vyplýva, že pokiaľ žalobca v období od 19.10.2010 do 20.8.2015 sám nehnuteľnosťou disponoval, mal teda výlučnú možnosť ovplyvniť, aké zisky z danej nehnuteľnosti dosiahne. To, či jeho ekonomické rozhodnutia pokiaľ ide o prenajímanie a zhodnocovanie nehnuteľnosti boli správne a priniesli mu dostatočný zisk, prípadne zisk určený znalcami v predloženej znaleckom posudku, je teda výlučne iba jeho zodpovednosťou. Vychádzajúc z takto žalobcom opísaného skutkového deja preto nie je skutočne možné hovoriť o strate očakávaného výnosu z dôvodu neplatnosti dražby. Súd prvej inštancie preto správne uviedol, že na základe takto opísaného skutkového stavu žalobca nepreukázal, že by mu vznikla nejaká majetková ujma vo forme žalovaného ušlého zisku za dobu od 19.10.2010 do 20.8.2015, nakoľko vydraženú nehnuteľnosť celý čas užíval, prenajímal, získaval za prenájom peniaze a tiež nehnuteľnosť opravoval, pričom samotný znalecký posudok vznik ušlého zisku bez ďalšieho nepreukazuje.

43. Neskôr, a to na pojednávaní dňa 3.7.2018 (t. j. po viac ako dvoch rokoch od podania žaloby), žalobca stratu výnosov z nehnuteľnosti odôvodňoval ďalšou, dovtedy netvrdenou okolnosťou, a to, že v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde v Liptovskom Mikuláši pod sp. zn. 9Cb/89/2017 žaluje žalobcu o vydanie akýchkoľvek výnosov z tejto nehnuteľnosti jej pôvodný vlastníak W. N., a to vo výške 30.000,- Eur s príslušenstvom, preto žalobca nedosiahne žiadny výnos z danej nehnuteľnosti, pretože zrejme bude povinný pôvodnému vlastníkovi vrátiť všetko čo získal. Tu súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalobca ale nijakým spôsobom nepreukázal, že by bol býval musel pôvodnému vlastníkovi nehnuteľnosti dosiahnuté výnosy vrátiť, alebo, že by ho na takéto vrátenie zaviazal súd svojím rozhodnutím. Takéto skutočnosti potom žalobca netvrdil ani v podanom odvolaní, či v ďalších svojich vyjadreniach predložených v odvolacom konaní. Platí teda záver súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal, že by zisk, dosiahnutý za obdobie od 19.10.2010 do 20.8.2015 musel pôvodnému vlastníkovi vrátiť a takto by mu vznikol ušlý zisk, ktorého náhradu by si potom dôvodne od žalovaných v príčinnej súvislosti s neplatnosťou dražby uplatňoval. Žalobca však nielenže nepreukázal, ale v spore ďalej ani netvrdil, že by dosiahnutý zisk z prenájmu nehnuteľnosti za dané sporné obdobie musel vrátiť, teda oň prišiel, čím teda v konečnom dôsledku ani na základe tohto skutkového tvrdenia vznik ušlého

zisku na svojej strane nepreukázal. Navyše žalobca v tomto smere ani nezdôvodnil, prečo ak ho pôvodný vlastník žaluje o vrátenie zisku vo výške 30.000,- Eur, on si ako ušlý zisk uplatňuje voči žalovaným sumu až 77.231,- Eur vypočítanú znalcami, keď navyše v rozhodnom období poberal od nájomcov reálne nájomné, teda ak by aj chcel vychádzať z výšky hypotetického ušlého zisku, musel by od neho odpočítať skutočne dosiahnuté nájomné, ktoré však netvrdil ani nepreukázal.

44. Na pojednávaní dňa 11.10.2018 žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu dôvodil, že ušlý zisk predstavuje stratu príjmu za prenájom nehnuteľnosti a jeho výška sa odvíja od čiastky, ktorú by poškodený za obvyklých okolností dosahoval, čo preukazujú znaleckým posudkom, pričom znalecký ústav vychádzal z reálnych nájomných zmlúv. Žalobca tiež uviedol, že vie aký mal v danom období zisk z nájmu, pričom v spore žaluje tzv. hypotetický ušlý zisk. Zopakoval, že ušlý zisk spočíval v tom, že v dôsledku neplatnosti dražby musel nehnuteľnosť vrátiť, stratil k nej vlastnícke právo a nemohol ju ďalej prenajímať, pretože ju nadobudol ako investíciu. Len na základe takto tvrdených skutočností však žalobca vznik ušlého zisku nepreukázal, pretože v rozhodnom období, za ktorý si nárok na ušlý zisk uplatnil, t. j. od prevzatia nehnuteľnosti dňa 19.10.2010 do jej vrátenia dňa 20.8.2015, mal nehnuteľnosť po celý čas k dispozícii, teda sám svojim konaním vplýval na výšku zisku dosiahnutého v danom období. Žalobca nepožadoval ušlý zisk za ďalšie následné obdobia, kedy stratil možnosť danou nehnuteľnosťou disponovať. Ani netvrdil, že by v období od 19.10.2010 do 20.8.2015 nehnuteľnosť vôbec užívať nemohol.

45. Na rovnakom pojednávaní dňa 11.10.2018 bol vypočutý tiež štatutárny zástupca žalobcu Ján Križka ktorý k doterajším skutkovým tvrdeniam, prednášaným jeho právnym zástupcom uviedol, že s nájomcami mal uzatvorené nájomné zmluvy, nehnuteľnosť sa snažil maximálne využívať, o podaní žaloby o neplatnosť dražby sa dozvedel v apríli 2011, avšak nehnuteľnosť sa snažil maximálne využívať, nakoľko neveril, že dražba bude určená za neplatnú. Uviedol, že vie koľko v tom období získal na nájme, aj aké mal výdavky na danú nehnuteľnosť. Avšak v spore žaluje hypotetický ušlý zisk, ktorý by bol pri obvyklom chode vecí, nakoľko nájomcovia mu odmietli platiť nájomné na základe ubezpečenia pôvodného vlastníka p. N., dokonca žalobca aj žaloval dvoch nájomcov, bolo tiež viac nájomníkov, ktorí odmietli platiť nájomné, preto žalobca nemohol inkasovať nájomné. Išlo pritom o nové skutkové tvrdenie, dovtedy žalobcom neuvádzané, ale ani následne žalobcom nekonkretizované a nepreukázané.

46. Ako bolo uvedené vyššie, žalobca je povinný pravdivo a úplne opísať skutkový dej, ktorý má tvoriť základ jeho nároku. Žalobca však v konaní pred súdom prvej inštancie tento skutkový dej opisoval postupne rôzne a až na pojednávaní dňa 11.10.2018 iba všeobecne uviedol, že ušlý zisk má spočívať v tom, že mu viacerí nájomcovia, kvôli prebiehajúcej sporu o neplatnosť dražby, prípadne na popud pôvodného vlastníka nehnuteľnosti p. N., prestali platiť riadne nájomné. Predovšetkým je potrebné uviesť, že žalobca toto svoje skutkové tvrdenie nekonkretizoval, neuviedol ktorí konkrétni nájomcovia prestali nájomné platiť, aké boli podmienky v týchto nájomných zmluvách a o aký konkrétny nájom z týchto nájomných zmlúv prišiel. V tomto smere žalobca neunesol bremeno tvrdenia, ani dôkazné bremeno, čím teda vznik ušlého zisku ani na základe týchto skutkových tvrdení nepreukázal.

47. Navyše má odvolací súd za to, že pokiaľ by mal tvrdený ušlý zisk žalobcu spočívať v tom, že v rozhodnom období od 19.10.2010 do 20.8.2015, kedy nehnuteľnosť užíval, mu niektorí nájomcovia neplatili nájomné, tak takto tvrdený ušlý zisk nie je v priamej príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním škodcov - žalovaných 1. a 2., ktorí zodpovedajú za spôsobenie neplatnosti predmetnej dražby, avšak nezodpovedajú za neplnenie si zmluvných záväzkov jednotlivými nájomcami. Žalobca sám preukázal, že nájomné zmluvy mal s nájomcami uzavreté, bolo potom povinnosťou nájomcov ich plniť. Žalobca mal využiť všetky dostupné právne prostriedky, na získanie nájomného z uzavretých nájomných zmlúv, prípadne tieto vypovedať pre nedodržanie platobnej disciplíny a uzavrieť nájomné zmluvy s inými nájomcami. Odôvodňovanie vzniku ušlého zisku neplatením nájomného nájomcami v rozhodnom období, teda predstavuje iba tzv. nepriamu škodu žalobcu. Pri nepriamej škode absentuje kauzálny nexus medzi škodnou udalosťou (neplatnosťou dražby) a vznikom škody (spočívajúcej v nezaplatenom nájomnom), pričom však právo neukladá nahradiť nepriamu škodu pre absenciu kauzality, z hľadiska práva teda nejde o právne významnú škodu.

48. Teda iba v prípade, keď by žalobca v tom čase (19.10.2010 - 20.8.2015) ako vlastník danej nehnuteľnosti nemohol túto nehnuteľnosť skutočne užívať, nakladať s ňou, keby by konanie žalovaných znemožnilo žalobcovi vec užívať a vykonávať s ňou činnosti vedúce k dosiahnutiu prospechu, ktorý

by mu pri normálnom priebehu okolností prislúchal, iba v tom prípade by bolo možné hovoriť o vzniku ušlého zisku na strane žalobcu v príčinnej súvislosti s neplatnosťou dražby spôsobenej žalovanými 1. a 2. Znalecký posudok predložený žalobcom nepreukazuje vznik ušlého zisku, ani príčinnú súvislosť medzi neplatnosťou dražby a tvrdým ušlým ziskom žalobcu. Preukazuje iba možný čistý výnos z danej nehnuteľnosti, avšak keďže žalobca v rozhodnom období nehnuteľnosťou sám disponoval, zodpovedá si za okolnosť, že nedosiahol zisk predpokladaný znaleckým posudkom, na základe vlastnej podnikateľskej činnosti sám. To sú otázky skutkové, ktoré súd prvej inštancie posúdil správne, a to tak, že žalobca v spore vznik ušlého zisku na svojej strane na základe ním tvrdených skutkových okolností nepreukázal.

49. V prípade, že nebol v spore preukázaný vznik ušlého zisku, nebolo potom ďalej dôvodné zaoberať sa jeho výškou, prípadne ani na základe navrhnutého ďalšieho znaleckého dokazovania, ktoré by už nič nezmenilo na správnosti skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, a bolo by teda nehospodárne, preto súd prvej inštancie správne takého dokazovanie ďalej nevykonával. Hoci teda žalobca v spore tvrdil, že sa domáha hypotetického ušlého zisku (vo výške určenej predloženým znaleckým posudkom), jeho vznik v spore nepreukázal, preto bol ohľadom svojho nároku v celom rozsahu neúspešný.

50. Pokiaľ ide o skutkové tvrdenia žalobcu uvádzané prvýkrát až v podanom odvolaní, a to na jeho stranách 7 a 11, že pôvodný vlastník presvedčil nájomcu reštaurácie ANIMA RK, s. r. o., ktorá mala so žalobcom uzavretú nájomnú zmluvu, aby prestala platiť nájomné, konkrétne v polovici roka 2012, ako aj, že sa domáhal platby nájomného od SSE - Distribúcia, a.s. za užívanie priestorov, pričom viedol sporové konania s týmito nájomcami, tak tu ide o novoty v odvolacom konaní, ktoré sú neprípustné (§ 366 CSP), nakoľko žalobcovi nič nebránilo, aby tieto konkrétne skutočnosti uviedol už v konaní pred súdom prvej inštancie.

51. Už len samotná okolnosť nepreukázania vzniku ušlého zisku na strane žalobcu, postačuje pre zamietnutie žaloby v celom rozsahu. Bolo by preto ďalej už nehospodárnym a nadbytočným zaoberať sa ďalšími pre vec už nepodstatnými skutočnosťami, a to právnym posúdením otázky premlčania nároku žalobcu na náhradu škody, v tej súvislosti s aplikovateľnosťou rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/98/2016, ktorým sa žalobca i žalovaní aj intervenient venovali pomerne podrobne vo svojich podaniach v odvolacom konaní, či otázkou miery spoluzavinenia žalovaných, teda dôvodnosťou nepripojenia spisu sp. z. 3C/4/2011.

52. Odvolací súd sa nestotožnil ani s argumentom, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je náležite odôvodnené. Odvolací súd považuje napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne a náležite odôvodnené. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je vyčerpávajúce, dostatočne zrozumiteľne odôvodnené a logicky konzistentné, dáva odpoveď na všetky podstatné argumenty sporových strán, náležite hodnotí výsledky vykonaného dokazovania vo vzájomných súvislostiach a odôvodňuje náležite aj zvolené právne posúdenie veci. Napadnuté rozhodnutie spĺňa základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku tak, aby z neho bola zrejmá jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd v predmetnej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie si svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovení § 191 CSP a § 220 ods. 2 CSP splnil riadne, výsledky vykonaného dokazovania náležite vyhodnotil a svoje právne závery dostatočne odôvodnil.

53. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu považoval teda odvolací súd pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalobcu zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, no už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie vo veci samej, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

54. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, po vyčerpaní relevantných odvolacích dôvodov, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

55. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

56. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

57. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

58. O náhrade trov odvolacieho konania, s použitím § 262 ods. 1 CSP v zmysle § 396 CSP, rozhodol odvolací súd ex offa podľa § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu žalovaným 1. a 2. a intervenientovi na strane žalovaného 1. priznal plnú náhradu trov konania proti neúspešnému žalobcovi. O výške náhrady trov odvolacieho konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

59. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).